ఎంతెంత దూరం?

యర్రంశెట్టి సాయి

ఏదో పనిమీద లక్ష్మణరావ్ ఆఫీస్ కెళ్ళినప్పుడు ఆ అమ్మాయిని పరిచయం చేశాడు లక్ష్మణరావ్.

''ఈమె పేరు కల్యాణి; మా ఆఫీస్‌లోనే [illegible]రల్ సెక్షన్‌లో వర్క్ చేస్తున్నారు. ఇతను మా ఫ్రెండ్ స[illegible]త్; రేడియోస్టేషన్లో వర్క్ చేస్తున్నాడు.''

"నమస్తే" అందామె చిరునవ్వుతో. ప్రతి నమస్కారం చేస్తూ ఆమెను గమనించాను. చాలా అందంగా వుందామె. ఆమె అలా నవ్వుతూంటే మరీ మరీ చూడాలనిపిస్తోంది

"కళ్యాణిగారు చాలమంచి సింగర్ - చెప్పడం మరిచిపోయాను" అన్నాడు లక్ష్మణరావ్

"ఓ! వెరీనైస్! నాకు పాటలు పాడే స్నేహితులెవరూ లేరే అని చాలా ఫీలవుతూండే వాడివి! ఇప్పుడాకొరత తీరిపోయింది." అన్నాను నిజంగానే ఆనందిస్తూ.

"మీకు సంగీతమంటే ఇష్టమా?" అడిగింది కళ్యాణి.

"మెల్లగా అంటారేమిటి! ఇదిగో ఈ చెవి [illegible]గాటు చూశారా;" అంటూ ఆరోజు ఉదయమే షేవింగ్ చేసుకునేప్పుడు పొరపాటున తెగిన చెవిచూపించాను.

"ఏమిటది!" అయోమయంగా అడిగిందామె

"సంగీతం అంటే చెవి కోసుకుంటానన్నానండీ; అందుకే ఈ చెవి కోసుకుపోయింది.'' ....ఆమె నవ్వింది.

''మీరు రేడియోస్టేషన్లోనే వర్క్ చేస్తున్నారు కదా నేను రేడియోలో పాడే అవకాశం కలగ జేయగలరా?'' అడిగిందామె.

''ష్యూర్; తప్పక ప్రయత్నిస్తాను - "అన్నాను అంతా నా చేతుల్లోనే ఉన్నట్లు. అంత అందమైన అమ్మాయి కోరిన కోరికను కాదనడం ఎవరితరం? ఎవరి సంగతేలావున్నా నా వల్ల మాత్రంకాదు

"అయితే ఎప్పుడు రమ్మంటారు రేడియోస్టేషన్‌కి" అప్పుడుగానీ స్పృహలోకి రాలేదు. "తప్పక ప్రయత్నిస్తాను" అంటే నా ఉద్దేశ్యం "తర్వాతచూద్దాం" అనేగాని నిజంగా ఏదోచేసేద్దామని కాదు. ఎందుకంటే మా రేడియోస్టేషన్లో ఉన్నన్ని రాజకీయాలు నిజంగా రాజకీయాల్లోకూడా ఉండవ్; ఒక సెక్షన్‌కీ మరో సెక్షన్‌కీ పడదు, ప్రోడ్యూసర్లకి పడదు, అక్కడ విషయ పరిజ్ఞానం గలవాళ్ళెంతమంది ఉన్నారో, ఏ మాత్రం నాలెడ్జ్‌లేని వాళ్ళూ అంతమంది ఉన్నారు. సరే ఈ సంగతులలా వదిలేస్తే నేను పనిచేసేది పి. బి. యస్. లో కనుక శ్రోతలు కోరిన రికార్డులు ఆ శ్రోతల మొహాన్నకొట్టడం, మధ్య మధ్యలో వ్యాపార ప్రకటనలు గుప్పించటం తప్పిస్తే - ఇలాంటి సంగీతం ప్రోగామ్స్ మా పరిధిలోకి రావు. ఆ సెక్షన్‌కి సంబంధించిన వాళ్ళు మా మాట వినరు. మేము వాళ్ళమాట వినం;

మరి ఈ పరిస్థితిలో కల్యాణి కోరిక ఎలా తీరుతుందా అనేది ప్రాణం మీదకొచ్చిన పరిస్థితి....

"ఎప్పుడా? ఎప్పుడతేం-ఆ; ఓపని చేయండి; మిఫోన్ నంబరిస్తే నేనే కనుక్కుని చెప్తాను," ఆమె ఓ కాగితం మీద ఆఫీస్‌ఫోన్ నంబరూ ఎక్స్టెన్షన్ నంబరూ రాసిచ్చింది" అమ్మయ్య" అనుకున్నాను - అప్పటికి గండం గడచినందుకు.

మామూలుగా అయితే ఈ కథ ఇక్కడితో ముగిసిపోయేదేగాని కల్యాణి అందం నన్ను విపరీతమైన వేగంతో వెంటాడుతుండటంవల్ల మర్నాడు రేడియోస్టేషన్‌కి వెళ్ళగానే సంగీత విభాగంలోకెళ్ళాను - శాస్త్రి సీట్లోనే ఉన్నాడు.

"ఎస్. డి. నిన్న కామేశ్వరావ్‌ని పావుగంటసేపు దులిపేశారట తెలుసా" అనడిగాడతను

"అలాగా; ఎందుకట?"

"అదే ఆ ప్రోగ్రామ్ క్వాలిటీగురించి పైలెవల్లో పెద్దగొడవ అయిందటలే"

ఇద్దరం కాసేపు ఆ ప్రోగ్రామ్‌గురించి మాట్లాడుకున్నాక అసలు విషయంలోకొచ్చాను.

"మా ఫ్రెండ్, ఫ్రెండ్ ఒకావిడ రేడియోలో పాడే అవకాశం కోసం అడిగారు. మరి ఏంచేద్దామంటారు?"

"ఆడిషన్ అయిందా?"

"లేదనుకుంటాను."

"అయితే అప్లయ్ చేయించండి; లాగించేద్దాం;"

ఆ రోజునే కల్యాణికి ఫోన్ చేశాను.

నరకాసురుడు

"హలో" అంది కల్యాణి

"హలో; నేను సుధీర్‌నండీ; రేడియో స్టేషన్నుంచి మాట్లాడుతున్నాను."

"నమస్తే;"

"నమస్తే; మీరడిగిన విషయం కనుక్కున్నాను. ముందు ఆడిషన్ అవాలంటున్నారు కనుక మీరు రేపు ఏదోక టైములో ఇక్కడకొచ్చి అప్లికేషన్ ఇవ్వగలిగితే..."

"ఓ! అలాగేనండీ; ఎన్నిగంటలకు రమ్మంటారు?"

"మీ ఇష్టం; మీ కన్వీనియన్స్ బట్టిరండి; నేను రేపు ఉదయం నుంచీ మధ్యాహ్నం పన్నెండు గంటలవరకూ ఉంటాను...."

"అయితే తొమ్మిదిన్నరకు వస్తాను"

"మరి మీ ఆఫీస్?...."

"లేట్ పర్మిషన్ పెడతానులెండి; నో ప్రాబ్లెమ్..."

"అలా అయితే పదిగంటలకు రండి; నేను కొంచెం ఫ్రీ అవుతానప్పటికి"

"అలాగేనండీ" ఫోన్ పెట్టేశాను. లక్ష్మణరావ్‌కి ఫోన్ చేయకుండా ఎకాఎకీన కల్యాణితో మాట్లాడటంలో నాకయితే తప్పేమీ కనిపించ లేదు.

మర్నాడు నేను జనరంజని ప్రోగ్రాం అవగానే బయటికొచ్చేవరికి ఆమె సోఫాలో కూర్చుని ఎదురు చూస్తోంది. "నమస్తే" అంటి నన్ను చూడగానే చటుక్కున లేచినిలబడి "నమస్తే - పదండి; బయటికెళ్దాం;" అన్నాను. ఇద్దరం స్టూడియోలో నుంచి బయటికొచ్చి మ్యూజిక్ సెక్షన్‌లోకి నడిచాం.

శాస్త్రి ఎవరితోనో మాట్లాడుతున్నాడు.

"ఏమయినా పనుందా?" అన్నాడు నావేపూ కల్యాణి వేపూ చూస్తూ. "నిన్న చెప్పాను చూడండి. ఇదిగో-వీరిగురించే - మిస్ కల్యాణి;"

"నమస్తే" అందామె.

"నమస్తే అప్లికేషన్ ఇచ్చి వెళ్ళండి! ఆడిషనికి పిలుస్తాము" అన్నాడు శాస్త్రి ఆమెతో. ఆమెబాగ్‌లో నుంచి అప్లికేషన్ తీసి ఇచ్చింది.

తీసుకుని ఓసారి మేటరు చూసి "ఆల్‌రైట్"! అన్నాడు. సెలవు తీసుకొని ఇద్దరం బయటికొచ్చాం.

"పదండి! కామత్‌లో కాఫీ తాగుదాం!" అన్నాను. ఆమె పక్కన నడుస్తోంటే చాలా థ్రిల్‌గా వుంది. ఇద్దరం కామత్‌లో కూర్చున్నాం. స్వీట్ ఆర్డర్ చేసానుగాని ఆమె వద్దంది.

"నాకసలు బయట ఏమీ తినే అలవాటు లేదండీ! మీరు తీసుకోండి ప్లీజ్" అంది చిరునవ్వుతో.

"అదేమిటి? మీరు వర్కింగ్ వుమన్ కదా! హోటల్స్‌లో టిఫిన్ కూడా తీసుకోకుండా ఎలా గడపగలుతున్నారు?"

"ఏమోనండీ ఎలాగోలా గడచిపోతుంది. ఎందుకో హోటల్ ఫుడ్ అంటే ఎలర్జీనాకు! చిన్నప్పటినుంచి అంతే"

"పోనీ కాఫీ అయినా తీసుకుంటారా?"

"ఓ! దానికేం అభ్యంతరం లేదు." ఇద్దరం కాఫీ తాగుతున్నాం.

"సారి! మీకు చాలా శ్రమ ఇచ్చాను". అందామె.

"దాన్దేముంది లెండి! అయినా ఈ సర్వీస్ ఊరికే చేయడం లేదు దీని వెనుక ఓ చిన్న స్వార్థం ఉంది",

"ఏమిటది?"

"మీ పాట వినడం"

ఆమె కొద్దిక్షణాలు ఉరుకొని "ఓ! తప్పకుండా! మరి మీరు మా ఇంటికి రాగలరా?" అందామె సంకోచంగా- నేను కొంచెం ఇరకాటంలో పడ్డాను. ఆమె ఇంటికి వెళ్ళడానికి నాకేమీ అభ్యంతరం లేదు. కానీ ఆమె కుటుంబ సభ్యులందరూ ఉండగా నా కోసం పాట పాడటం - ఆ దృశ్యం ఊహించు కుంటే కొంచెం ఇబ్బందిగా వుంది.

"మీఇల్లెక్కడ" వివరాల కోసం ప్రయత్నం ప్రారంభించాను.

"మలక్‌పేట! చాలా ఈజీ, రావటం! శ్రీపురం కాలనీ పక్కనే మా ఇల్లు!"

"నేను రావడం మీ వాళ్ళ కెవరికీ ఏమీ అభ్యంతరం ఉండదుకదా' ఆమె ఆశ్చర్యంగా చూసింది నావేపు.

"అభ్యంతరమా? ఎందుకు?"

"జస్ట్ అడిగాను! అంతే!" సిగ్గుపడుతూ అన్నాను.

"అదేం లేదు. మా మదర్, ఫాదర్ - చాలా విశాలంగా ఆలోచిస్తారు. నాకు, మా సిస్టర్‌కూ పూర్తిస్వాతంత్ర్యం ఉంది ఇంట్లో, మావిషయాలు అసలు పట్టించుకోరు మా వాళ్లు".

"అలాంటి తల్లిదండ్రులుండటం అదృష్టం!" అన్నాను ధైర్యం తెచ్చుకుంటూ.

"అదృష్టమో, దురదృష్టమో-" నవ్వుతూ ఆ దామె.

ఆ నవ్వులో ఎంచేతో సహజత్వం లోపించి నట్లు అనిపించింది నాకు. కాఫీ తాగి హోటల్ బయటికొచ్చాం.

"మరినేవెళ్తా నండీ!" అందామె.

"మీ అప్లికేషన్ విషయం నేను చూస్తానెం డి" అన్నాను.

"సంగీతం ద్వారా పేద్ద పేరు ప్రఖ్యాతుల గడించుకోవాలని గానీ. అందరూ మెచ్చుకోవాలని గానీ నేన రేడియో ప్రోగ్రాం కోసం ప్రయత్నించడం లేదండీ! సంగీత నా కిష్టం గనుక దాని ద్వారా నన్ను నేను మరిచిపోదామని! అంతే-" చాలా మామూలుగా ఈ మాటలు మాట్లాడినా మాటల వెనుక గుండెల్ని పిండిచేసే బాధ దాగివున్నట్లనిపించింది నాకు.

లక్ష్మణరావ్ నాకు మరీ బూజం ఫ్రెండ్ కాదు గానీ మా ఇద్దరి మధ్యా మంచి స్నేహమే ఉంది. తను నా కెప్పుడు ఎలా స్నేహితుడయాడో గుర్తులేదు. హైదరాబాద్‌లాంటి మహా నగరంలో ఎవరెవరు ఎప్పుడు స్నేహితులవుతారూ, ఆ స్నేహం ఎలా అభివృద్ధి పొందిందీ గుర్తుంచుకోవటం చాలా కష్టమయిన విషయం.

కళ్యాణి మా రేడియో స్టేషన్‌కొచ్చి వెళ్ళిన రెండ్రోజుల తర్వాత లక్ష్మణరావ్ మా రూమ్‌కొచ్చేడు.

"త్వరగా పదగురూ! త్యాగరాయ గానసభలో మాంఛి కామెడీ నాటిక ఉంది." అన్నాడు హడావుడిగా.

"ఎన్ని గంటలకు?"

"ఇప్పుడే-ఇంకో పావుగంట టైముంది! అంతే! మధ్యాహ్నం నీకు ఫోన్ కొట్టాను గానీ- మాణింగ్ డ్యూటీ అని చెప్పారు. అందుకని ఆఫీసవగానే పరుగెత్తుకొచ్చాను."

ఇద్దరం ఆటోలో చిక్కడపల్లి చేరుకున్నాం. నాటిక బాగానే ఉంది గానీ, లక్ష్మణరావ్ సంబరపడ్డంత గొప్పగా మాత్రం లేదు. ఇద్దరం ఇరానీ హోటల్లో టీ తాగుతుంటే కళ్యాణి ప్రస్తావన తెచ్చాడు వాడు.

"అప్లికేషన్ అదీ పెట్టించావటగా! నువ్వు చాలా మాంఛి మొగాడివని సర్టిఫికెట్ ఇచ్చిందావిడ" నవ్వి ఊరుకున్నాను.

"కళ్యాణి గారిది కొంచెం చిత్రమయిన స్వభావం: మగాళ్ళంతా దుర్మార్గులని ఆమె అభిప్రాయం. అందుకే ఎవ్వరి తోనూ మాట్లాడదు. చనువుగావుంటే చాలు- అన్‌డ్యూ ఎడ్వాంటేజ్ తీసుకుంటారట: అయితే -ఓసారి ఫలానా అతను మంచి మనసున్న వ్యక్తి అని తెలుస్తే మాత్రం- తనే వెంటపడి స్నేహం పెంచేస్తుంది."

లక్ష్మణరావ్ వెళ్ళిపోయాక రూమ్‌కి చేరుకు … మేడ మీద పరుపు వేసుకుని పడుకున్నాను. వెన్నెల ఎంతో ప్రవహిస్తున్నా కళ్యాణి అందం ముందు చెక్కు చెదరటంలేదు.

నేను కళ్యాణిని ప్రేమిస్తున్నానా? కళ్యాణి అందాన్నా? కళ్యాణినా? ప్రేమిస్తున్నానా, … కంగా కోరుకుంటున్నానా? ఏమీ తెలీటం లేదు. చాలా చిక్కు పడిపోయి ఉన్నాయి రెండూనూ.

"మొన్నేమిటి శాస్త్రి అడుగుతున్నారు?" రాజేశ్వర్ అడిగాడు.

"ఒకావిడ రేడియో పాడాలని అంటేనూ—

"ఆడిషన్ అడిగా…"

"అవును!"

"హంబక్ అంతా"

"అంటే?"

"ఆడిషన్ లేకుండా ప్రోగ్రామ్ ఇచ్చినవాళ్ళు లేరా?

"ఏమో నాకు తెలిదు"

"ఇదంతా ఎందుగ్గానీ ఓ పనిచెయ్ గురూ! మనం అడిగినదానికి ఖచ్చితంగా విరుద్ధం పనిచేయడం శాస్త్రిహాబీ! కనుక ...." అంటూ గొంతు … "రివర్స్‌గేర్‌లో మాట్లాడు. పనయి పోతుంది" అని … వెళ్ళిపోయాడు. నాకు నవ్వొచ్చింది. కానీ రేడియోస్టేషన్లో … నవ్వుకలిగే సంఘటనలు కోకొల్లలు.

శాస్త్రిదగ్గర కెళ్ళా…

"రా! కూర్చో" … చిరునవ్వుతో.

"మరేంలేదు. మొ… ఒకావిడను తీసుకొచ్చాను చూడు-పేరు కళ్యాణి."

"ఆ-ఆ గుర్తుంది. …షన్‌కి అప్లికేషన్ ఇచ్చింది గదా-"

"అవును. ఆవిడను …షన్‌కి పిలవొద్దు."

శాస్త్రి మొఖంలో …లు మారాయ్.

"పిలవొద్దా?"

"వద్దు ఆవిడ పొగ అణచాలని ఉంది నాకు."

"సరే."

"ఒకవేళ ఆడిషన్‌కి వచ్చినా, ఛస్తే సెలక్ట్ చేయవద్దు."

ఆ మర్నాడు కళ్యాణి ఫోన్‌చేసింది.

"రేపు మాకు శెలవు మరి మీరు మా ఇంటికి రాకూడదూ?" అంది చనువుగా. ఆ అవకాశంకోసమే ఎదురుచూస్తూండడంచేత వెంటనే వప్పుకున్నా.

"మీరు ఉదయం తొమ్మిదిగంటలకల్లా బస్‌లోవచ్చి టి.వి. టవర్ దగ్గర దిగండి. నేను అక్కడే ఎదురుచూస్తూ నిలబడతాను."

"ఓ.కే" ....ఫోన్ పెట్టేసిందామె.

o o o o

కళ్యాణిఇల్లు చాలా చిన్నదేగాని ఇండిపెండెంట్‌గా ఉంది.

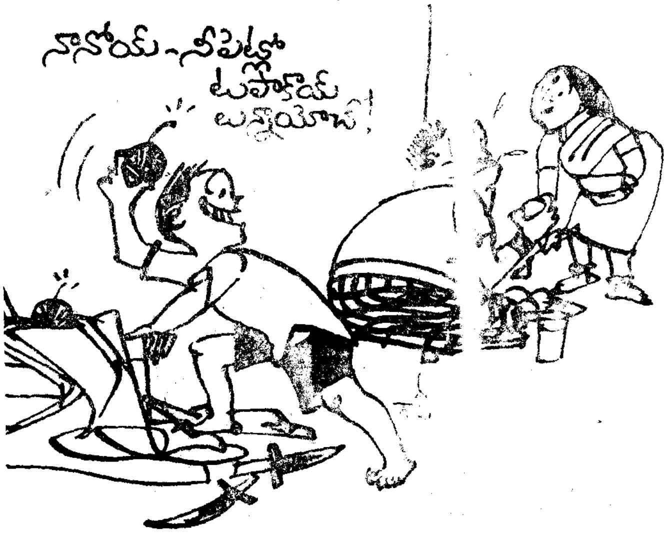

"మా చెల్లాయ్ కాలేజీకెళ్ళింది, మా నాన్నగా ి బి. హెచ్. ఇయల్ కాలనీకెళ్ళారు-మా కజిన్ ఇంటికి. మా మ్మ గా రూ నేనే ఉన్నాం" అంది కళ్యాణి. ఇంట్లో బీద : తావరణం కనపడు తోంది.

"మీకెలాంటి సంగీతమంటే ఇష్టం?" అడి ంది ఆమె.

"నాకే తెలీదు" అన్నాను నవ్వుతూ.

"పోనీ మీరెక్కువ ఏం వింటూంటారు?"

"ఒకటనేంలేదు. సినిమాపాటలు తప్ప ఇం మించుగా మిగతా వన్నీ నా కిష్టమే." ఆమె నవ్వేసింది.

"పోనీ ఈ విషయమయినా చెప్పండి. ఇప్పు నేనేం పాడాలి?"

"నాక్కావలసింది మీగొంతు వినడం, అం . పాట ముఖ్యం కాదు" నిర్మొహమాటంగా చెప్పాను.

ఆమె కొంచెం సిగ్గుపడ్డట్లు కనిపించింది. కొ క్షణాల నిశ్శబ్దం తరువాత ఆమె పాడడం ప్రారంభించింది. కిటి లోనుంచి బయట ఉన్న పూలమొక్కలవంకే చూస్తూ పాడుతో . ఆపాట అర్థ మేమిటో, రాగమేమిటో, అదే సంగీత విభా నికి చెందిందో అవేమీ నాకు తెలీలేదు. కానీ ఆమె హృదయ ని ఆవేదనంతా అలా ఆపాట రూపంలో బయటకు ప్రవహిస్తో ందని మాత్రం తెలుస్తోంది. పాట ఆగిపోయిన కొద్ది క్షణా వరకూ ఇద్దరం నిశ్శబ్దంగా కూర్చుండి పోయాము. ఆమె చీర ంగుతో బుగ్గల మీదుగా జారిపోతున్న కన్నీటిని తడుచుకుంటున్న ప్పుడు నేను ఈ లోకంలో కొచ్చాను!

ఆమె ఏడ్చిందా? లేపోతే కన్నీళ్ళెలా వస్తాయ్?

"మీకు పాట వచ్చనేదను కుంటాను" నవ్వుతూ ందామె,

"అలా ఎందుకనుకున్నారు?"

"ఎందుకంటే ి నాపాట నాకే నచ్చలేదు కనుక."

"నిజం చెప్తున్నా . మీరు పాడుతున్నంతసేపూ నన్ను నేను మర్చి పోయాను." ి ను. అయితే నిజానికి నన్ను నేను మరచి పోయింది ఆమె , లేక ఆమెను పాడుతూండగా చూస్తూనా అనేది నాకు తెలి .

"టీ తెస్తానుండం ి" అంటూ లేచి వెళ్ళిందామె.

సరిగ్గా అప్పుడే బ ట కారు హారన్ వినిపించింది. ఒకటికి నాలుగుసార్లు హార వినిపించే సరికి లేచి కిటికీలో నుంచి రోడ్డు వేపు చూశాను. ఇ టిముందే అంబాసిడర్ కారు.

ోర్ తెరచుకుని ూలింగ్ గ్లాసెస్‌తో వ్యక్తి కిందకు దిగి, మళ్ళీ డోర్ మూసి లోప కు వస్తున్నాడు. కళ్యాణి అతనికి ఎదురు వెళ్ళింది. ఇద్దరూ ో నవ్వుతూ మాట్లాడుతూ లోపలి కొచ్చారు. అతను గదిలో న చూచి సంశయంగా గడపదగ్గరే ఆగాడు. కళ్యాణి లోపలికొ అతనిని నాకు పరిచయం చే ంది.

"వీరు నా ఫ్రెండ్ ీక్. మా బావగారు రత్నాకర్" అతను లోపలికొచ్చి ' ' అంటూ కరచాలనం చేశాడు. ఇద్దరం కుర్చీల్లో కూర్చునా ళ్యాణి ఇచ్చిన-టీ కప్పులు అందుకుంటూ కళ్యాణి గడపదగ్గ లబడింది.

"మహబూబ్‌నగ గ్గర కారు ట్రబులిచ్చింది. లేపోతే ఇచ్చి తంగా పదిగంటల వచ్చేసే వాడిని" అన్నాడతను కళ్యాణితో.

"ఇక్కడెన్ని రోజుల ాంప్?" అడిగింది కళ్యాణి.

"ఫోర్ డేస్. ఆ త మద్రాస్. అక్కడ ఎవ్ వీక్. అక్కడి నుంచి తిరుపతి. బాక్ టూ హెడ్ క్వార్టర్స్" నవ్వుతూ ప్రోగ్రాం చెప్పాడత

"ఏ హోటల్లో దిగా ి ?"

"బంజారా- నాన్నగా ేరా?"

"బి. హెచ్. ఇ. యల్. ాలనీకెళ్ళారు."

"వెరీగుడ్!" ఆమాట నడంలో కంటే ఎక్కువ ఆనందం అతని ముఖంలో కనిపించింది. ఆమె మాట్లాడలేదు. చాలా అశాంతి గా ఉంటున్నట్లనిపిస్తోంది. "నేనింక వెళతానండీ" లేచి నిలబ డ్డాను. ఆమె నా తో ాటు బయటవరకు వచ్చింది. వరండాలో మంచం మీద కూర్చుంది కళ్యాణితల్లి. ఏదో గొణుగుతోంది గానీ నాకేం అర్థం కావ ంలేదు.

"ఎవరు చేసుకున్న ఖర్మ వాళ్ళనుభవించాలి! అంతే! పుణ్యం కొద్దీ పురుషుడు దానం కొద్దీ బిడ్డలు అనీ- ఎంత చేసుకుంటే అంతే."

"మా మదర్ ఒకోసారి ఏమిటేమిటో మాట్లాడేస్తుంటుంది."

నవ్వుతూ అందామె. ఆ నవ్వు వెనుక మ అసహజత్వం

"థాంక్‌యూ వెరిమచ్-" అందామె.

"నేనే మీకు థ్యాంక్స్ చెప్పుకోవాలి!"

నేను వీధి చివరికొచ్చి మలుపు తిరిగే రకు ఆమె అక్కడే నిలబడి చూస్తుండడం కనిపించి ది నాకు అందాపిడర్ కారు వెనుక నెంబర్ కొట్టొచ్చినట్టు కనపడుతో ఏ- నాలుగు రెళ్లు! మర్నాడు ఏదో రికార్డింగ్ కోసం బంజార హోటల్‌కి మావాళ్లు వెళ్తుంటే నేను వెళ్ళాను. రిసెప్షన్ దగ్గర 'కీ' తీసుకుని కళ్యాణీ వాళ్లబావ లిఫ్ట్ వేపు వెళ్ళటం కనిపించింది నాకు. ఆ తర్వాత చాలా సేపు నా మెదడు పనిచేయలేదు. ఆమె ఇక్కడికెందుకు రావలసివచ్చింది? ఎంతబావయినా కూడా అతనితో పాటు హోటల్ గదికెందుకు రావటం?

వీటికి సమాధానాలు ఎక్కడ లభిస్తాయ్? మధ్యాహ్నం మూడు గంటలకు కళ్యాణీ ఆఫీస్‌కి ఫోన్ చేసాను. "ఆమె పోర్ట్ డేస్ లీవ్‌లో ఉందండీ!" అంది అవతలిగొంతు ఫోన్ పెట్టేశాను.

ఆతరువాత నేనూహించిన విధంగానే కళ్యాణి ఆడిషన్ ఆర్టిస్ట్‌గా సెలక్టవడం! వెంటనే రేడియోలో పాఠం కూడా జరిగి పోయింది.

"నేన్చెప్పలేదూ - రివర్స్‌గేర్‌లో వెళితేనే స్త్రీ దగ్గర పనవుతుంది" అన్నాడు రాజేశ్వర్ ఆసాయంత్రం కలుసుకున్నప్పుడు,

ఆ సంఘటన క్రమేపీ మర్చి పోతున్నాను ఇప్పుడు ఇంచుమించుగా వారాని కొకసారయినా కళ్యాణి వాళ్ళింటికెళ్ళడం, గంటలతరబడీ ఆమె మాట్లాడడం జరుగుతోంది! లేదా ఆమె పాడేపాటలు వినడం, ఆమె రేడియోలో పాడిన కాసెట్‌లు వినడం....ఎంతో తీయని సమయలవి!

ఆమె మీద జాలి- దాంతోపాటు ప్రేమ క్రమేపీ పెరుగుతూనే ఉన్నాయ్. అనుక్షణం మొదటిసారిగా ఆమె నా ఎదురుగ్గా కూర్చుని పాడి కన్నీరు తుడుచుకొన్నది కళ్ళముందు మెదులుతుండేది. ఆమె జీవితంలో ఎక్కడో ఏదో అపశృతి పలికిందేమో నన్న భయం: అలా జరగకూడదని నాకు తెయలికుండానే దేవుడిని ప్రార్థించుకునే వాడిని! అలాంటి విషయాలేమీ నాకు తెలీకుండా ఉండాలని అనుకునే వాడి.

"నీతో మాట్లాడాలి!" అన్నాడు లక్ష్మణరావ్ ఫోన్లో.

"మాట్లాడు!"

"ఇప్పుడు కాదు! సాయంత్రం!"

"ఓ. కే! రెడీ!"

"అయిదున్నరకు మా ఇంటికొచ్చెయ్."

"సరే!" చెప్పిన ప్రకారం అయిదున్నరకు లక్ష్మణరావు ఇంటికి చేరుకున్నాను. ఇద్దరం "టీ" తాగాకా మేడమీద గదిలో కూర్చున్నాం.

"కళ్యాణీ నువ్వూ చాలా తరచుగా కలుసుకుంటున్నారట కదా!" అడిగాడు చిరునవ్వు నవ్వుతూ. ఈ చిరునవ్వు వెనుక సహజత్వం లేదు.

"అవును! వారానికో రోజయినా వాళ్ళింటికెళ్ళి పాటలు వింటున్నాను."

"అది పాటలకే పరిమితమయితే ఫర్లేదనుకో! కానీ ఇంకేమయినా ఆలోచనలుంటే ...."

"ఉంటే?" రెట్టించాను.

"ఉండకూడదు". ఇద్దరం కొద్ది క్షణాలు మౌనంగా ఉన్నాం.

"నీకు తెలుసో తెలియదో- కళ్యాణి కేరెక్టర్ మంచిది కాదు."

అదిరి పడ్డాను ఏదయితే వినకూడదని అనుకుంటూ వచ్చానో అదే వినబడుతోంది. ఆమె మీద నేనల్లుకున్న ఆశలూ, అనుబంధాలూ- అన్నింటికీ సడెన్ బ్రేక్ వేసినట్లనిపించింది.

"నీకెలా తెలుసా విషయం?"

"చాలా మంది- ఆమెతో చనువున్న వాళ్ళు చెప్పారు."

"ఎవరు వాళ్ళు!"

"వాళ్ళు తమ కళ్ళతోనే చూశారా?"

"చూడు గురూ, ఇవన్నీ నాక్కావలసిన ఆర్గ్యుమెంట్స్ కాదు! నీ మంచి కోరే వాడిని కాబట్టి చెప్తున్నాను. ఆమెతో స్నేహంగా ఉండటంలో అభ్యంతరమేమీ లేదు. కానీ పెళ్ళి వరకూ వస్తే మాత్రం జాగ్రత్త! ఒకటికి పది సార్లు ఆలోచించుకో! ఇది చెప్పటానికే పిలిచాను" నేను చాలాసేపు అక్కడే కూర్చుండి పోయాను మౌనంగా ఆమెను పెళ్ళి చేసుకోవాలా వద్దా అనే విషయం కాదు నన్ను బాధిస్తోంది. కళ్యాణి గురించి అలాంటి మాటలు వినవలసి రావటం!

ఆరోజు కళ్యాణీ ఇంటికి వెళ్ళేసరికి ఓ యువకుడు కూర్చుని వున్నాడు గదిలో. లాల్చీ, పైజమా. భుజానికో సంచీ-హిప్పీక్రాఫ్ ఇదీ అవతారం.

"ఇతను నేను ఇదివరకు పనిచేసిన ఆఫీసులో కొలీగ్ రామానందం. వీరు సుధీర్ ...రేడియోస్టేషన్-" అతను కరచాలనం చేశాడు.

"చాలాకాలం తర్వాత కలుసుకున్నాం. అందుకని బలవంతంగా ఇంటికి లాక్కొచ్చాను-" అంది కళ్యాణి నవ్వుతూ.

"ఈమధ్య నేనిక్కడ ఉండటంలేదు. అందుకే ఇటువేపు రావడం లేదు-" అన్నాడతను. కొద్దిసేపు ముగ్గురం ఏవేవో విషయాలు మాట్లాడుకున్నాక కళ్యాణి 'టీ' చేయడంకోసం వంటింటివేపు వెళ్ళింది.

"మీరూ కళ్యాణీ చాలా క్లోజ్ (ఫెం) అనుకుంటాను-" అన్నాడతను.

"నేనూ అదే అనుకుంటాను-" అన్నాను నవ్వుతూ.

ఆతను గొంతు తగ్గించాడిప్పుడు

"ఆమె మిమ్మల్నెప్పుడూ ట్రాప్ చేయలేదా?"

"వ్వాట్?" నిర్ఘాంతపోతూ అడిగాను.

"అవునండీ! కొంచెం క్లోజ్‌గా ఉంటే చాలు- ట్రాప్ చేయడానికి ప్రయత్నిస్తుంది."

"మీకెలా తెలుసా విషయం?"

"నన్నే ట్రాప్‌చేయబోయిందండీ. అప్పటినుంచే తప్పించుకుని తిరుగుతున్నాను-ఇవాళ అనుకోకుండా దొరికిపోయాను".

"ఎందుకలా ట్రాప్ చేయడం?"

"ఇంకెందుకూ? పెళ్ళిచేసుకోడానికి"

"అంటే-ఇలా ట్రాప్ చేయకపోతే ఆమెకు పెళ్ళవదా?" హేళనగా అడిగాను.

"మీకు ఆమెగురించి ఏమీ తెలిసినట్లు లేదు" అన్నాడతను.

"మీకు తెలుసా?"

"ఎందుకు తెలీదు? ఈమె పెళ్లయిన రెండోరోజునే భర్తను వదిలేసింది." .... నేను అదిరిపడ్డాను.

"కళ్యాణికి పెళ్ళయిందా?"

"అవును! ఇప్పుడేమిటి? చాలాకాలం అయింది."....నేను కొద్దిసేపు విభ్రాంతిగా ఉండిపోయాను.. మనసంతా అల్లకల్లోలంగా తయారయింది.

కళ్యాణి 'టీ' తీసుకొచ్చింది.- మువ్వురం 'టీ' తాగాము.

° ° ° °

రెండ్రోజులపాటు కళ్యాణిగురించి ఆలోచనలు రాకుండా ప్రయత్నించి అంతవరకూ సక్సెస్ అయాను. మళ్ళీ కళ్యాణినుంచి ఫోన్.

"హలో" అన్నాను పొడిగా.

"ఇవాళ మధ్యాహ్నం మీ ప్రోగ్రాం ఏమిటి?"

"ఓ నాటిక రికార్డింగుంది-"

"అదంత ముఖ్యమా?"

"ఏమిటి విశేషం?"

"సినిమా కెళ్దామనిపిస్తోంది. కంపెనీ ఇవ్వకూడదూ?" నాకు తక్షణం రామానందం గుర్తుకొచ్చాడు

"కళ్యాణి నన్నే ట్రాప్‌చేయాలని ప్రయత్నించిందండీ! లక్కీగా తప్పించుకున్నాను-" అప్పుడు రామానందం మాటలు నమ్మలేదు ఇప్పుడూ ఇంకా నమ్మటం లేదు.

"పోనీండి. ఒకవేళ అదంత ముఖ్యమనుకుంటే - ప్లీజ్ డోంట్ బాదర్" నా మౌనం గమనించి అందామె. ఇంక నన్ను నేను కంట్రోల్లో పెట్టుకోలేకపోయాను.

"అబ్బే. అదంతే ముఖ్యమైనదేమీ కాదులెండి. ఎక్కడ కలుసుకుంటారు" అడిగాను.

"నేనింకో అరగంటలో ఆఫీసునుంచిబయల్దేరుతున్నాను. రేడియో స్టేషన్ కొచ్చెయమంటారా?"

"ఓ ....రండి.

నేను రేడియో స్టేషన్ బయట బస్‌స్టాప్‌లో నిలబడి కళ్యాణికోసం ఎదురు చూస్తూసాగాను. సరిగ్గా అరగంటలో వచ్చేసిందామె, అక్కడే ఆటోలో సుదర్శన్ థియేటర్‌కి వెళ్ళాం.

"ఏమిటిలా సడెన్‌గా ప్రోగ్రాం వేశారు?" అడిగాను.

"అప్పుడప్పుడు నాకు పిచ్చెక్కుతూంటుంది, ఏవేవో పిచ్చిపిచ్చి ఆలోచనలు, ఊహలు, భయం, దిగులు, ఇలా ఏమిటేమిటోగా అయిపోతుంటుందండీ. అలాంటప్పుడు నాకేమీ తోచదు. ఎక్కడికైనా పారిపోవాలనిపిస్తుంది. లేదా మీలాంటి ఆత్మీయుల సాన్నిధ్యంలో ఏవేవో విషయాలు మాట్లాడుతూ- ఆ ఆలోచనలనుంచి తప్పించుకోవాలనిపిస్తుంది ...." ఆమె గొంతులో ఆందోళన అవేదన మొహంమీద కూడా చదవ్వచ్చు వాటిని తెప్పరేటంగా కవబడుతోంది. వెంటనే ఆమెను ఆ ఆలోచనలనుంచి డైవర్ట్ చేయాలనిపించింది

"అన్నట్లు మీకో తమాషా చెప్పనేలేదు." అన్నాను నవ్వుతూ

"ఏమిటది"

"నిన్న ఒకావిడ ఫోన్ చేసింది. ఆ గొంతు ని మీరే అనుకు న్నాను. అక్కడినుంచీ సంభాషణ భలేగా జ గింది లెండి.

"ఆఫిస్ వించేవా" అనడిగాను.

"అవునండీ. ఎలావుంది?"

ఆరోజు ఉదయమే రేడియోలో వినిపించిన మీపాట గురించి అడుగుతున్నారనుకుని "చాలా బాగుంది" అ న్నను.

"నిన్నటికంటేనా?" అనడిగిందామె

"అవును. నిన్నటికంటే చాలా బెటర్అని ంచింది- బహుశా అది రాగాలలో తేడా అయుంటుంది."

"రాగాలా?" ఆమెగొంతులో ఆశ్చర్యం.

"అవును."

"రాగాలేమిటి?"

"అదేనండి. పంగీతంలో రాగాలని ఉంటాయి కదా"

"పంగీత మేమిటి?"

"సంగీత మేమిటేమిటండీ. అదే. సంగీతం"

"ఆ బ్రాండ్ మనమెప్పుడూ అమ్మలేదు కదా"

"బ్రాండేమిటి?" నేను ఆశ్చర్యంగా అడిగానీస .

"అదేనండీ. మనం అమ్మే బేబీఫుడ్ బ్రాండ్ పేరు సంగీతం అని ఏమీ లేదుకదా"

"బేబీఫుడ్డా?" ఇంకా ఆశ్చర్యపోయాను.

"హలో- మీరు కళ్యాణిగారేనా?"

"నో- ఆయామ్ సురేఖా, మీరెవరు?"

"నేను సుధీర్ని. మీకెవరు కావాలసలు."

"బాలా ఎంటర్ జ్!"

"అయ్యో. ఇది యోస్టేషనండీ"....కళ్యాణి విరగబడి నవ్వ సాగింది.

"రియల్లీ ఒండర్ ల్"

సినిమా మొదలయి ది. ఇంటర్వెల్ వరకూ మా సహనాన్ని పరీ క్షించాక ఇద్దరం టికొచ్చేశాము.

"మీరు ఇంటికేనా " అడిగాను హాలు బయటనిలబడి.

"చెప్పాను కదా- ప్పుడప్పుడే ఇంటికి వెళ్ళలేను."

"మరి?"

"అదేంకుదరదు-మీ ప్పుడే తప్పించుకోవాలనుకుంటున్నారేమో"

"నేనేం తప్పించుక వటం లేదుగానీ తరువాతి ప్రోగ్రామ్ ఏమిటో చెప్పండి"

"నాకేం తెలుసు? మీ రు ఆలోచించాల్సిన విషయం అది."

"అలా నడుస్తూ వెంబడి తిరుగుదామా?"

"నావల్ల కాదు. కా నొప్పులు."

"పోనీ పార్క్ కె మా?"

"సరే- పదండి" ం ఆటోలో పార్క్ కి చేరుకున్నాం. మళ్ళీ ఏవో కబుర్లు: చీకటి పడిపోయింది. నాకు ఆమె ప్రవర్తన తమాషాగా ఉంది.

తనంతటతాను " వెళ్ళిపోతాను" అంటుందేమో అని ఎదురు చూడ సాగాను. ఏడయి పోయింది. ఆమె నెమ్మదిగా వెన క్కువాలి గడ్డిమీద కుంది.

"ఆర్ యూ ఆల్రై నా?" అడిగాను.

"యస్." అంద కళ్లు మూసుకుని. మరో అరగంట గడచి పోయింది,

"మీ ఇంట్లో మీకోస ఎదురు చూస్తారేమో" అడిగాను.

"చూడనీండి"

"పోనీ ఇంక ఇంటికె పోకూడదూ?"

"అక్కడ మీరుండరు కదా" నవ్వుతూ అంది.

"మీ వాళ్లున్నారుగా! లాయ్. అమ్మా నాన్నా "

"ఎందరున్నా ఒకటే ..లక్ష్మణరావ్ మాటలు ఖర్లుమనిపిస్తు న్నాయ్.

ఆమె కారెక్టర్ మంచి కాదు.-ఎవరు? ఎవరు ఆమెకీ సర్టిఫికేట్ ఇచ్చింది. ఎవరో ణరావ్ కి చెప్పారుట. ఆర్గ్యుమెంట్స్ అనవసరం.

"సుధీర్గారూ" పిలిచి ది కళ్యాణి

"ఊ."

"నిజంగా నేను అదృష్టవంతురాలిని."
"ఎందుకండీ."
"మీలాంటి మంచి వ్యక్తి స్నేహితులవటం"
"నేను మంచి వాడినని మీరొక్కరే అనాలి" ఆమె నవ్వింది.
"నో. ఇటీజెఫాక్ట్. అదిసరే జీవితమంటే ఏ టి"
"జీవితమంటే లైఫ్"
"నేనడిగింది ఇంగ్లీష్ పదం కాదు"
"కాకపోతే ఆ కొశ్చన్ నన్నడగ కూడదు బాగా తెలిసిన వారి నడగాలి"
"తప్పో ఒప్పో మీ అభిప్రాయం మీకుండ గా?"
"ఉండాలికాని లేదు"
"ఎందుకని"
"నేనసలు ఎప్పుడూ సీరియస్‌గా ఆలోచిం కానికి ఇష్టపడను?"
ఆమె మాట్లాడలేదు.
"పోనీ మీరు చెప్పకూడదూ, జీవితమంటే మిటో?"
"'నా' అన్న వారిని వెతుక్కునే ఆట" నే చలించిపోయా ను ఆ సమాధానికి ఆ సమాధానంలో ఎంత వ కూ నిజముందోనాకు తెలీదు. కానీ నిజానికి చాలా దగ్గరగా ఉండే నానే అనుమానం. "పిచ్చి మాటలు అనుకుంటున్నారు కదూ? ాదండీ! ఇదే కరెక్ట్, అలా వెతుక్కుంటూ వెతుక్కుంటూ, వెతు క్కుంటూ వెళ్ళి పోవ డమే. వెనక్కు తిరిగి రావడం అంటూ ఉ డదు"
ఆమె ఏమిటేమిటో మాట్లాడుతూనే ఉంది. నేను ఆమాటలన్నీ అందుకోలేక పోతున్నాను. ఎక్కడికక్కడ ఆగి ఆలోచించుకునే లోపల మరెన్నో మాటలు 'మిస్' అయి తున్నాయ్. టైము ఎనిమిదిన్నర.
"ఇంక వెళ్దామా?" అడిగాను మధ్యలో.
"నాకు ఆకలేస్తోంది" అందామె పార్కు బం టి కొచ్చాక.
"అయ్ కాన్ట్ హెల్పిట్. హొటల్ ద్వేషి గా మీరు"
"మీరు చాలా క్రూయెల్" అందామె కసిగా
"బాగుంది, అంతకంటే ఇంకేమనాలి."
"మీ రూమ్‌లో తినడానికేమీ ఉండవా?"
"నేను ఎప్పుడయినా తీరిక దొరికినప్పుడు హొటల్ కెళ్ళడానికి బద్ధకం వేసినప్పుడూ ఉప్మాచేసుకొని తిం ంటాను-అంతే."
"అయితే ఇంకేం, పదండి."
ఉలిక్కి పడ్డాను. "నా రూమ్‌కా?"
"అవును, ఏం. రాకూడదా?"
"రాకూడదని కాదు. కానీ మీ ఇంటికె ళ్ళడానికి ఆలస్యం అయిపోవటం లేదూ?
"నాకు లేని భయం మీ కెందుకో," న తూ అందామె.

"ఆమె నన్నే ... చేసింది సార్. లక్కీగా తప్పించుకు న్నాను." రా ందం మాటలు మార్మోగినాయ్ చెవుల్లో.
"ట్రాప్ చేస్తుం న్నా?" అశాంతి మొదలయి పోయింది.
ఆమె అందాన్నీ ఆమె పాటనూ. ఆమెనూ, ప్రేమించడం ప్రారంభించాక మాటలు భరించడం దుస్సాధ్యంగా ఉంది. ఆమెకు దూరం పారిపోవాలనుంది! అలాంటి ఆలోచనలు ఆమె గురించి డం నన్ను నేనే కించపరచుకున్నట్లుంది.
"ఆమె కారెక్టర్ మంచిది కాదు గురూ."
ఇంత మంది గురించి అబద్ధాలు చెప్తారా? అసలు కళ్యాణి ఏమిటి? ఆమె జీవితం ఏమిటి? ఆమె చరిత్ర ఏమిటి? ఆమె భవిష్య టి? ఆమె గమ్యం ఏమిటి?....ఆమె వంకే పిచ్చెక్కిన వా చూడసాగాను. ఆ అందమయిన కళ్ల వెనుక, ఆ అం యిన చిరునవ్వు వెనుక. ఆ అందమ యిన స్నేహం క ఏముంది? మంచా, చెడా?
ఎలా తెలుసుకో తెలీకుండా ఎలా ముందు కడుగేయడం?
"ఏమిటలా చూ ను? ఎనీప్రాబ్లెమ్?"
రాత్రి పదిగంట నాలాంటి బ్రహ్మచారి గదికొస్తాననడంలో- ఆమె ఆలోచనే మన స్తత్వం ఏమిటి? ఆమె బావ, రామా నందం, లక్ష్మ కళ్లముందు కనబడుతున్నారు. విరగబడి నవ్వుతున్నారు.
"ఫోర్‌డేస్ కా అంటున్నారు ఆమె బావ.
"కళ్యాణి ఫోర్ ిన్‌లో ఉందండీ" ఆమె ఆఫీస్‌లో గొంతు.
"ఆమె కారెక్టర్ చిది, కాదు గురూ"
"నన్నే ట్రాప్ ండీ. లక్కీగా తప్పించు కున్నాను"
"మీకు తెలీదా మె భర్తను పెళ్ళయిన రెండోరోజే వదిలే సింది"
అంతా అగమ్య ంగా ఉంది. ఎదురుగ్గా కళ్యాణి.
"కళ్యాణిగారూ, త రాత్రి మీరు నా గదికొస్తే...."
ఆమె మొఖంలో ంగిమలు చకచక మారినయ్. చిరునవ్వు ఆరి పోయింది. కళ మెరుపు మాయమయిపోయింది
"అయామ్‌సారీ, మ్మల్ని బాధ పెడుతున్నానేమో. బట్ ...."
ఆమె వెళ్ళిపోతో ఇంకేదో చెప్పాలనుంది నాకు. వివరించాలని ఉంది. జరిగింద మొదటినుంచీ-కొంచెం కూడా పొల్లుపోకుండా ఆమె వినకపో నరే—తెలియజేయాలనుంది.
"కళ్యాణిగారూ" ఆమె ఆటో ఎక్కేసింది. పదుగెత్తాను" కళ్యాణి గారూ"
ఆ లైట్ల వెలుగులో ఆమె కళ్ళల్లో నీళ్లు మెరిసినట్లు కనిపించింది ఆటో వెళ్ళిపోయి ....నేనక్కడే నిలబడిపోయాను.

ఎంతెంత దూరం?

వీరభద్రరావ్ పన్ని,

"హల్లో నేను సుధీర్ని మాట్లాడుతున్నాను," నా ఆనందానికి హద్దులేదు.

"నేనురా - రత్నాన్ని.... వాడు ఆత్రుత ఆపు లేక పోయాడు, "ఎక్కడున్నావు? ఇమ్మంనుంచా? ఏమిటి విశేషం?" వాడి కంఠంలో ఆత్రుత, కంగారు, సంతోషం..

"కాదురా హైదరాబాద్నుంచే? నాకు ఇక్కడికి ట్రాన్స్ఫరైంది. కోఠీ బ్రాంచిలో వేశారు."

"అల్లానా - వెరీగుడ్.... జాయినయ్యావా? ఎక్కడ దిగావ్?" "హోటల్ ద్వారకలో దిగాలే, నువ్వు డ్యూటీ అవగానే ఇక్కడికి వస్తే వివరాలన్నీ మాట్లాడుకోవచ్చు." అన్నాను.

"ఒకే.... వస్తాను.... వెయిట్ చెయ్యి." అని సుధీర్ ఫోన్ పెట్టేసాడు.

రెండేళ్ళ క్రితం నన్ను ఖమ్మం బ్రాంచికి బదిలీ చేసే వరకు హైదరాబాద్లోనే పనిచేసాను. అప్పుడు బ్రహ్మచారిని కనుక సుధీర్, నేను కలిసి ఒకే రూంలో ఉండేవాళ్ళం. ఆ రోజులే జరు. బాధ్యతల్లేని రికామీతనం. ఎక్కడ కవి సమ్మేళనం జరిగినా, ఎక్కడ నాటకం ఉన్నా అక్కడ వుండేవాళ్ళం. అర్ధరాత్రి దాటేవరకు రికామీ తిరడం - ఇరానీ హోటల్లో టీలు తాగి కాలక్షేపం చెయ్యడం.... తల్చుకుంటేనే అదోలా అయిపోతుంది మనసు.

నాకు ఖమ్మం ట్రాన్స్ఫరవడం, వెనువెంటనే పెళ్ళిచేసు కోవడం.... సంసారం, బాధ్యతలు.... నాకు సుధీర్కి మధ్య దూరాన్ని పెంచాయి. అయినా వాడంటే మనసులో ఓ మూల మెత్తని జాగా...

అందుకే హైదరాబాద్ రాగానే ముందు వాడికి ఫోన్ చేసాను. ఓ గంట పర్మిషన్ అడిగి వాడు ముందుగానే వచ్చేసాడు. నా కోసం.

"ఏమైపోయావురా రత్నం! అస్సలు మళ్ళీ వత్రాలేవు. నీ పెళ్ళిలో కల్సుకోవడమే? నిన్ను చూసి ఎన్నేళ్ళయిందిరా!" ముఖంనిండా అనురాగం పులుముకొని మాట్లాడుతున్నాడు వాడు. "నీగొంతు మాత్రం వివిధభారతి వాణిజ్య ప్రసార విభాగంలో వింటూనే వున్నాను. వాడు నవ్వాడు.

"ఇంతకీ ఫామిలీ ఎక్కడ వున్నారు? ఎప్పుడు తీసుకొస్తావు? సుధీర్ గలగల మాటాడేస్తున్నాడు.

"అవిత పురిటికి పుట్టింటికి వెళ్లింది. మరో నెలకిగాని పురుడు కాదు. అతర్వాత మూడ్నెల్లగ్గాని అవిదరాదు,"

"అయితే సాధింపులు తప్పవన్నమాట" వాడి జోకులకి నాదే నవ్వు కోవడం సుధీర్ లక్షణం....

"అద్సరే - నాకు రూం కావాలి. బ్యాంక్కి దగ్గర్లో అయితే మంచిది," అన్నానేను.

"నా రూంలో ఒక్కడ్నే వుంటున్నాను. నాతోపాటే ఉండిపో-" అన్నాడు వాడు, నాకేమీ అభ్యంతరం కనబళ్ళేదు. "ఒకే" అన్నాను....

మర్నాడే నా సామాను వాడి రూంకి మార్చేసాను.

ఇంత క్రితం హైదరాబాద్లో నాల్గేళ్ళు పని చెయ్యడం వల్ల సుధీర్తో కల్సి ఉండటంవల్ల నాకేమీ కొత్తగా లేదు కాని-మా అవిదలేనితనం స్పష్టంగా తెలుస్తోంది. ఎదురుగా ఉంటే రోజు కోసారైనా కజ్జాలు పెట్టుకుంటాం. దూరంగా ఉంటే ఏదో బాధ. వెలితి, విచిత్రమైనది మనసు....

ఓ ఆదివారంనాడు ఇద్దరం కోఠీ తాజ్లో భోజనం చేసి బైటికి వస్తున్నాం. ఎదురుగా అంబాసిడర్ కారు వస్తోంది హోటల్ లోకి. ఆ కారుని చూడగానే సుధీర్ ముందు తత్తర పడ్డాడు. మరుక్షణంలో రెండు పెద్ద అంగలు వేసి కిళ్ళీకొట్టు దగ్గరకి చేరి కొట్టువైపు ముఖం పెట్టి నుంచున్నాడు. వాడి ప్రవర్తన నాకు కొంచెం అసహజంగా తోచింది. వెనక్కితిరిగి హోటల్ ముందు ఆగిన కారుని చూశాను నంబరు చిత్రంగా ఉన్నందున నా దృష్టి అటు మళ్ళింది. నాలుగు రెళ్ళు....

ఓసారి తల తిప్పి సుధీర్ కేసి చూశాను. కొట్టు వైపు ముఖం పెట్టి కిళ్ళీలు కట్టిస్తున్నాడు. మళ్ళీ కారువైపు చూశాను. నల్ల కళ్ళద్దాలు పెట్టుకున్న ఓ యువకుడు, వయసులో ఉన్న ఓ అమ్మాయి దిగారు. ఆ అమ్మాయి వర్షాకాలంలో ఆకాశంలో మేఘాలు విరిసిన మెరుపులా ఉంది. మోహన రాగంలా హాయిగా ఉంది. మృదు మోహనంగా ఉంది. ఇద్దరూ కబుర్లు

చెప్పుకుంటూ హోటల్ మెట్లు ఎక్కుతున్నారు. మళ్ళీ తల ఇటు తిప్పి సుధీర్‌కేసి చూశాను. మెట్లు ఎక్కుతున్న ఆ ఇద్దరి కేసి దొంగచూపులు చూస్తున్నాడు.

క్లీన్ బౌల్డ్—నాకు దొరికి పోయాడు.

"నువ్వా కారు చూడగానే ఎందుకలా పారిపోయావ్? ఎవరా అమ్మాయి?" సుధీర్ని అడిగాను.

"రాత్రి తీరిగ్గా చెప్తాను." అన్నాడు.

ఆ రాత్రి వెన్నెల.... అవును. వెన్నెల్లో డాబా మీద కూర్చుని 'మెక్‌డవల్' హాఫ్ బాటిల్ ఓపెన్ చేసా....చల్లగాలి, వెన్నెల, వేడెక్కిస్తున్న మందు....చాలా ఆహ్లాదకరంగా ఉంది.

"ఆ అమ్మాయి పేరు కళ్యాణి....రేడియోలో పాటలు పాడుతుంది....కళ్యాణి తనకి పరిచయం అయిన క్షణంనుంచి ఆమె ఆటోలో ఎక్కి వెళ్ళిపోతుంటే ఆమె కళ్ళలో ఏర్పడ్డ తడిపొర చూడటం దాకా....జరిగినదంతా పూస గుచ్చినట్లు చెప్పాడు సుధీర్....వాడు నా దగ్గర ఏ విషయం దాచడు....ఆ విషయం నాకు బాగా తెలుసు....

"వెరీ ఇంట్రెస్టింగ్ కేస్...." అన్నాను.

సుధీర్ ఏదో మధనపడుతున్నాడు, ఎందుకో వాడికే తెలియదు. ఏమిటని వాణ్ణి అడిగి ఉపయోగం లేదు

"ఆ అమ్మాయిని నాకు పరిచయం చేస్తావా" అడిగాను.

"ఎందుకు?"

"చేస్తావా?" రెట్టించాను.

"చెయ్యలేను...." వాడి మాటల్లో నిస్సహాయత....

"ఎందుచేత?" సూటిగానే అడిగాను.

"నేనా మోసం చెయ్యలేను. అవేళలా జరిగాక నాకు ముఖం చెల్లడం లేదు" సుధీర్ మాటలకి నవ్వొచ్చింది. వాడి మీద జాలి కూడా వేసింది.

"మరలాంటప్పుడు ఆమెతో ఎందుకు స్నేహం చేసావ్? అసలెందుకు ఆమెతో పరిచయం పెంచుకున్నావ్? ఆమెపట్ల నీకున్న భావమేమిటి? ప్రేమా? కామమా? స్నేహమా?"

"................"

"నీకే తెలియదు....అవునా?"

"అవును....

"నీలాంటి పిరికివాళ్లు ఒకోసారి ప్రాణాలమీదకి తెస్తారు?....మీకు వయసు పెరుగుతుందే కాని బుద్ధి పెరగదు .... యూ ఆరే డేంజరస్ కమ్యూనిటీ....పిరికివెధవల్లారా!"

నా మాటలకి సుధీర్ బిక్కమొహం పెట్టాడు. నాకు తెలియకుండానే ఆవేశం ఆవహించింది. తాగిన మందు కిక్కిచ్చి పైకి లేపుతోంది. నేను స్పృహలోనే ఉన్నాను. ఆ విషయం నాకు తెలుసు. బాగా తెలుసు .... సుధీర్ బేలచూపులు చూస్తున్నాడు. నాకు జాలేసింది. ఊహించని పరిణామానికి వాడు ఆశ్చర్యపోతున్నాడు

"అయాం సారీ నిన్ను బాధపెట్టాలని కాదు. అయాం హర్ట్ .... ఏదో పాతజ్ఞాపకం తాలూకు నీడ...." అన్నాను....

ఆ మర్నాడు సుధీర్‌తో నేను మొహం ఎత్తి మాట్లాడలేకపోయాను. వాడుమాత్రం నాతో మామూలుగానే ప్రవర్తిస్తున్నాడు, మాట్లాడుతున్నాడు.

"కళ్యాణి పాటలు వినాలి....ఎలా కుదురుతుంది? రేడియోస్టేషన్‌కి తీసుకెళ్ళి రికార్డులు వినిపించగలవా?" రెండురోజులు పోయాక ఓరాత్రి సుధీర్ని అడిగాను. వాడు ఓక్షణం ఆశ్చర్యంగా చూశాడు.

"నేనా అమ్మాయిని మర్చిపోలేదని ఆశ్చర్యపడుతున్నావా?"

"అహా....అదేం లేదు...." బలవంతంగా నవ్వాడు.

"కళ్యాణిపాటలు...." చదువుతున్న పేపరు పక్కనపడేసి లేచివెళ్ళి సూట్‌కేస్ తెరిచాడు. రెండు కేసెట్లు తీసి నా చేతికిచ్చాడు.

అవేమిటని నేనడగలేదు, ఆ కేసెట్లమీదే రాసుంది "కళ్యాణి పాటలు" అని. అవి తీసుకుని నా టేప్‌రికార్డులో బ్యాటరీలు వేసుకుని డాబాకి వెళ్ళిపోయాను.

కళ్యాణి రేడియోలో పాడినవి; ఇంటిదగ్గర పాడి రికార్డుచేసినవి. రెండుగంటలకు సరిపడే పాటలున్నాయి....అన్నీ విన్నాను. ఏకబిగిని విన్నాను. సుధీర్ ఆనాడు చెప్పినమాటలు జ్ఞాపకంవచ్చాయి. ఆమెపాటల్లో ఆవేదన ఉంది, బాధఉంది, స్ట్రగుల్ ఉంది. పాటలు ఎంత శృతిబద్ధంగా ఉన్నాయో—ఆమె జీవితంలో అంత అప

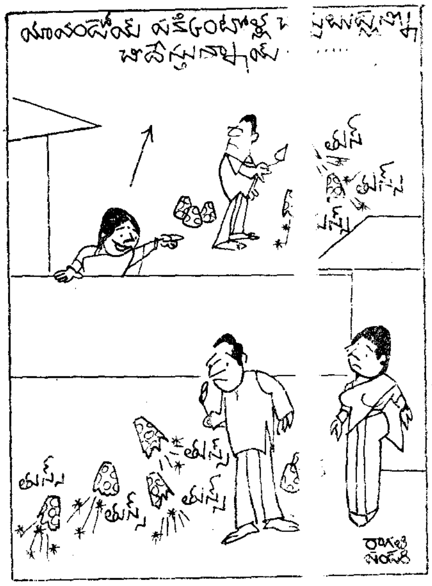

శృతి ఉందో తెలుస్తోంది. పాటలు విన్నాక చాలాసేపు ఆలో చించాను....తర్వాతెప్పుడో సుధీర్ వచ్చి "హోటల్‌కి భోజనానికి వెళదామా?" అనడిగాడు.

"నాకు ఆకలిలేదు. నువ్వెళ్ళిరా...." అన్నాను. ఏదో చెప్పబోయి వెళ్ళిపోయాడు....సుధీర్ నాదగ్గర మామూలుగా ప్రవర్తించలేక పోతున్నాడు. ఏదో గిల్ట్‌తో బాధపడుతున్నాడు. కళ్యాణి విష యంలో తన ప్రవర్తనకి బాధపడుతున్నాడో ఆవేళ నేనన్నమాట లకి బాధపడుతున్నాడో, కళ్యాణి విషయం నాకు చెప్పినందుకు బాధపడుతున్నాడో నాకు తెలియదు. వాడు హోటల్‌కి వెళ్ళిపో గానే నా ఆలోచనని ఆచరణలో పెట్టడం ప్రారంభించాను.

కళ్యాణికి ఉత్తరం రాశాను. ఆమె రేడియోలో పాడిన ఫలానా పాటలు నా కెంతో ఇష్టమని-నేను ఆమె అభిమానినని రాశాను. ఆమె అడ్రస్ నాకు తెలియదు. సుధీర్ని అడగడం నాకిష్టంలేదు. ఆమెపేరు రాసి కేరాఫ్ రేడియోస్టేషన్ డైరెక్టర్-మ్యూజిక్ సెక్షన్ అని రాసేను.

నాది బాంక్ అడ్రస్ ఇచ్చాను. ఆ రాత్రిపూట, ఆ చీకట్లో-వెళ్ళి మా వీధి చివరున్న డబ్బాలో పోస్టుచేసేను. నా కెందుకో చాలాతృప్తిగా, హాయిగా అనిపించింది. కళ్యాణి, ఆమె తాలూకు ఊహలు నన్ను ఇంతకాలం వెంటాడి, వేధించాయి. ఉత్తరం పోస్టుచేసాక ఆబాధ కొంచెం తగ్గినట్టుగా అనిపించింది. రేడియో స్టేషన్‌వాళ్లు ఆ ఉత్తరం ఆమెకు రిడైరెక్టు చేస్తారా - ఆమెకది అందుతుందా అనే సందేహం రాకపోలేదు. అంతగా అందకపోతే మరోరకంగా ప్రయత్నించవచ్చు అనుకున్నాను.

వారం తిరిగేవరికి కళ్యాణినుంచి నాకు జవాబు వచ్చింది. నా అభి మానానికి కృతజ్ఞతలు తెలియజేస్తూ రాసింది. తన ఫోన్ నంబరు కూడా తెలియజేసింది. చివర్న "రేపు శుక్రవారం రాత్రి నా పాట వస్తుంది-వినండి" అని రాసింది.

శుక్రవారం వెళ్ళాక తిరిగి రాయటం కాని, ఫోన్ చెయ్యడం కాని చెయ్యాలనుకున్నాను. శుక్రవారం ఎప్పుడొస్తుందా అని ఎదు రుచూసాను. శుక్రవారంరాత్రి రూంలోకూర్చొని బైటకి రేడియో ట్యూన్ చేసాను. లలితగీతం ఒకటి ఎత్తుకుంది.

"పలాయనం చిత్రించిన ఓ మిత్రమా!" అని మొదలుపెట్టింది. పల్లవి పూర్తికాకుండానే సుధీర్ చొక్కావేసుకుని రూంలోంచి బైటకి వెళ్ళిపోయాడు.

రేడియో ట్యూన్ చేయగానే ప్రకటన విని వాడునాకేసి చూసిన చూపులో అనేక ప్రశ్నలు .... వాడు వెళ్ళిపోతున్నప్పుడు వాడి మొహంలో కొన్ని జన్మల గిల్ట్....కళ్యాణి పాట గుండెలను హత్తుకు పోయింది... గుండె మీద పొరల్ని కదిలించింది. నాకు తెలియకుండానే నేను ఏడ్చాను. నా కన్నీళ్ళు అందుకు సాక్ష్యం. సుధీర్ బైటికి వెళ్ళిపోవడమే మంచిదైంది. ఆ పాట వింటే వాడెంత ఏడ్చేవాడో, అదివాణ్ని ఉద్దేశించి రాసిన, పాడిన పాట....ఆ పాట టేప్‌మీద రికార్డు చేసాను. అది వాడికి ఏప్పుడూ విన్పించకూడదని నిర్ణయించుకున్నాను.

మర్నాడు ఫోన్లో "మార్వలస్....బ్రైట్లీ" అన్నాను కళ్యాణిని అభి నందిస్తూ—

"మీరు అభిమానం కొద్దీ అలా అంటున్నారు. ఏడుపు పాట బ్రైట్లీ ఎలా అవుతుంది?" అంది కళ్యాణి.

"ఏడుపు కూడా జీవితంలో ఒక భాగం. ఆ మాటకొస్తే పెద్ద భాగం-అంచేత అలా అంటున్నాను."

"మెసీ మెసీ థాంక్స్...." అని గలగల నవ్వింది.

సిన్నటి తుషారం పండుటాకుల మీద పడుతున్నట్టుగా ఉంది ఆ నవ్వు—

ఆ వారంలో చాలాసార్లు ఫోన్లో మాట్లాడుకున్నాం. కొన్ని సార్లు తను చేసింది. కొన్నిసార్లు నేనే ఫోను చేసాను.

"ఎవరా పిట్ట- కింత ప్రస్తమానం ఫోన్ చేస్తోంది." అప్ప అపి ప్లెంటు మేనేజర్ చిరునవ్వుతో నా మొహం చూసి "సారీ" చెప్పు కున్నాడో రోజున.

ఆ రోజు నేను కళ్యాణిని కలవాల్సిన రోజు....

ఆమెకు లెటర్లో రాసినట్టుగా గ్రే కలర్ పాంటు మీద తెల్లటి షర్టు వేసుకుని ఇందిరా పార్కు-కి వెళ్ళాను. నేను రోజ్ గార్డెన్ చేరుకునే సరికే ఆమె నీలం రంగు చీరలో అక్కడ వెయిట్ చేస్తోంది.

"అయాం రత్నం" అన్నాను ఆమెను సమీపిస్తూ.

"సో- వాట్" అంది ఆ యువతి. నేను తెల్లబోయాను.

"దొరికిపోయారు- నేను కళ్యాణి" అంది.

ఆమె చేసిన జోక్‌కి ఇద్దరం నవ్వుకున్నాం. చెట్ల క్రింద కూర్చుని చాలాసేపు మాట్లాడుకున్నాం. పరిచయాలు చేసుకున్నాం నా వివరాలన్నీ చెప్పాను. "నన్ను వెతుక్కుంటూ నాస్నేహితు లైనందుకు చాలా చాలా థాంక్స్" అంది.

సుధీర్ చెప్పినట్టే కళ్యాణి గొప్ప అం గ తె.... మొఖంలో జాన కున్న అమాయకత్వం. ముగ్ధత్వం. మన్యక్ని ఎదుర్కొన్న అలసట, పండిన అనుభం స్పష్టం తెలుస్తాయి. మాటల మధ్యలో ఏదో వేదన, ఆవేదన అం దప్పుడు వినిపిస్తుంది. కొంచెం నవ్వినా, కొంచెం బాధపడిన కళ్ళల్లో తడిపొర ఏర్పడు తుంది. కళ్యాణి నాకు నచ్చింది. ఆమె టా నచ్చింది ఆమెతో స్నేహం చెయ్యడం ఒక గొప్ప అదృ గా అనిపించింది. ఇళ్లకి వెళ్ళిపోడానికి బైల్దేరుతుంటే "మీకు ఆ మ్మాయి పుడితే సంగీతం నేర్పించండి" అంది కళ్యాణి.

"అబ్బాయి పుడితే?" అన్నాను.

"సంగీతంలో మాధుర్యాన్ని, ఆడదాని నసులోని మృదుత్వాన్ని అర్థంచేసుకోడం నేర్పండి" అంది. ను తెల్లబోయాను.

"ఆ రెండు లక్షణాలు మీదగ్గర పుష్కలంగా ఉన్నాయి" అంది కళ్యాణి....నాకు గర్వం కలిగింది.

కోఠీలో ఇద్దరం బస్ దిగాం. నేను గరెట్లు తెచ్చుకోడానికి వెళ్లాను-తిరిగొచ్చిన కాసేపటికి మలక్‌పేట బస్‌వచ్చింది కళ్యాణి బస్ ఎక్కుతుంటే నేను వెనకాలే నిలబ ను. ఓ చీటీ నాచేతిలో జొనిపి తను బస్ ఎక్కింది. బస్ కదిం క అక్కడ వెల్తురులో కాయితం విప్పి చదివాను.

"నాకు మీ స్నేహం కావాలి-ప్లీజ్...."

బస్‌టికెట్ వెనకాల రాసింది. కాయిత మడతలు సాపుజేసి ఎప్పుడూ జేబులోఉండే టెలిఫోన్ నంబ పుస్తకంలో పెట్టాను. రూంకెళ్ళేసరికి టేప్‌రికార్డర్లో పాట బై ట వినిపిస్తోంది. "పలాయనం చిత్తగించిన ఓ మిత్రమా!" టికీలోంచి చూశాను. సుధీర్ వెల్లకిలా పడుకుని కళ్లుమూసుకు పాట వింటున్నాడు. వాణ్ణి ఇబ్బందిలో పెట్టడం నా కిష్టంలేదు ఏమాత్రం చప్పుడు చెయ్యకుండా హోటల్‌కి భోజనానికి వెళ్ళి యాను.

oo ooo oo

కళ్యాణితో నాకు చనువు ఏర్పడ్డానికి ఎకు వకాలం పట్టలేదు. అందుకు మా ఇద్దరి స్వభావాలు తోడ్పడ్డాయి .... నా అంత నేనుగా ఆమెను పరిచయం చేసుకోడం ఒకోసారి నాకే ఆశ్చర్యంగా అనిపించినా-నేనేమీ తప్పుచెయ్యలేదని, అటె గో స్నేహం పెంచుకోడం మంచిదేనని చాలాసార్లు అనుకున ను, నేను అనాలోచితంగా గాలికి కొట్టుకుపోయేట్టుగా ఏ ప చెయ్యను, ఏదైనా ఆలోచించి చేస్తాను. మంచైనా, చెడైన ఫలితానికి బాధపడను. సుధీర్ మొట్టమొదటిసారి కళ్యాణిగురించి చెప్పినప్పుడు నాకో అభిప్రాయం ఏర్పడింది. ఆమెమీద ఇష్ట కలిగింది. జాలి కలిగింది. సానుభూతి ఏర్పడింది. సుధీర్ యంలో ఆమె హర్ట్ అయిన తీరుచూస్తే ఆమె హృదయానికి ంత స్పందన ఉందో నా కర్థం అయింది. అదే....ఆ స్పందనే ఆమెతో పరిచయం చేసుకోవాలన్న కోరిక కలిగించింది. అం కాదు....

కళ్యాణివిషయం వినగానే నాకు మా సుధ జ్ఞాపకం వచ్చింది. సుధను తల న్నప్పుడల్లా నా గుండె ద్రవిస్తుంది. కళ్యాణిపాటలను నే ఆ నించడం అబద్ధంకాదు-నిజం- పాటలో ఆవేదన నన్ను చి, కరిగిస్తుంది. నాలో గిల్ట్ కాన్షస్ నేను. కళ్యాణిని, పాటని నేను అభిమానించడం సూర్యోదయమంత నిజం. ంతే!

వాళ్ళింటికి కళ్యాణి చాలా సార్లు ఆహ్వానించింది. కాని వెళ్ళడం దు. ఎప్పటి కప్పుడు వాయిదావేస్తూ వచ్చాను.

"మా ఇంటికి రావడానికి ఎందుకంత భయం?" అంది కళ్యాణి ఓసారి.

"నాన్సెన్స్ తో పబ్లిక్కుగా పార్కులకి, సినిమాలకి తిరగడానికి లేని భయం మీ ఇంటికి రావడానికి ఎందుకుంటుంది?" అన్నాను. తను అలా అన్నందుకు బాధపడింది. సారీ చెప్పింది, అంతే కాదు నన్ను! మీలో ఫ్రాంక్‌నెస్ నాకు నచ్చింది. మీలో సిర్సిల నాకు నచ్చింది, ప్రతి మనిషి వంగిరిలా కాకుండా ఇలా ప్రవ ఎంత బావుంటుంది!" అంది.

"ఎందుకు ఏనా భయపడాలి- మీతో పరిచయమైందన్నీ మనం పార్కు కి, షికార్లకి, సినిమాలకి వెడుతున్నామని మా ఆవిడకి ఎప ప్పుడు ఉత్తరల్లో రాస్తున్నాను......"

"నిజంగానా ంది ఆశ్చర్యంగా.

"అబద్ధం ఆ పని లేదు నాకు- మీరు గొప్పగా పాడతారని కూడా రాశా పాటలు వినాలని, మిమ్మల్ని కలవాలని ఆమె చాలా ఆశగా స్తోంది," అన్నాను.

"అయ్యో- ందుకు రాశారు? ఆమె ఏమనుకుంటారు!" అంది కళ్యా యంగా.

"అదిగో- ఎ ఏదో అనుకుంటున్నారని భయపడడంతోనే మనం చేసే ప్రారంభమవుతుంది. మా ఆవిడకి నా మీద నమ్మకం.... మైన నమ్మకం...."

"యూ ఆర్ గ్రేట్" అంది కళ్యాణి. ఆరాధనగా.

"నో-ఆయామ్ లక్కీ" అన్నాను.

"అవును-అం భార్య దొరకడం...."

మరునటి ఆదిం నాడు కళ్యాణి వాళ్ళింటి కెళ్ళాను - ఇల్లు చాలా సాదాగా ది- ఆమెకాకుండా, చెల్లెలు, తల్లి ఉన్నారు. చెల్లెల్ని ఇవతల లోకి పిల్చి "రత్నం గారని చెప్పానే-ఈయనే. మాచెల్లాయి అని పరిచయం చేసింది.

భారతి కళ్యాణి కన్నా అందంగా ఉంది. బతుకు బరువుతాలూకు తాకిడి కా తాకనట్టుగా - ఫ్రెష్‌గా ఉంది. బియస్సీ ఫైనలియరు చ తోందట.

"మీరు పాడరా డిగాను భారతిని.

"అక్కంత పాడలేను." అంది నవ్వుతూ-

"ప్రాక్టీస్ చేస్తే ంత కన్నా బాగా పాడగలరేమో!" అన్నాను. ఇద్దరూ నవ్వే న్నారు.

కళ్యాణి ఇంట్లో చేసి తీసుకొచ్చేంది. నేనాగదిలో ఈ ర్ని ఉండగానే ఆమె డోర్ కర్టెన్ తొలగించి తొంగి చూసింది. నుదుటిమీది పె పాయి బిళ్ళంత బొట్టు- పచ్చటిరంగు....

చూస్తేనమస్కారం పెట్టాలనిపించేట్టుగా ఉంది. మరో కొన్ని నిమిషాల తర్వాత మళ్ళీ వచ్చి కర్టెన్ చాటునుంచి తొంగి చూసింది ఆవిడ. ఈసారి నమస్కారం చేద్దామనుకునేసరికి వెళ్ళిపోయిందది... లోపలికి వెళ్ళిపోయి సణుక్కోవడం మొదలుపెట్టింది. రానురాను గొంతు పెంచడం వల్ల స్పష్టంగా ముందుగదిలోకి వినిపిస్తోంది—

"బిడ్డల్ని కంటాంగాని వాళ్ళ రాతల్ని కంటామా? చెప్తేవినేవాళ్ళు బిడ్డలౌతారని... వినని వాళ్ళు బిడ్డలా? ఎంత చెప్పినా వినకుండా గాలికి తిరుగుతూంటే వాళ్ళ ఖర్మ వాళ్ళే అనుభవిస్తారు. ఆమహారాజు నా జన్మ ఇలా కాల్చేశాడు— వీళ్ళ జీవితాలు వీడు కాల్చేశాడు— రోజుకో మొగాడు... ఇదిల్లో సాని కొంపో తెలియడం లేదు. ఛీ... సిగ్గులేదు ఆవచ్చే వెధవలకేనా తెలియొద్దూ వెధవలు రావడం పాటలు పాడించుకోడం, వెళ్ళడం..."

కళ్యాణి నా ఎదురుగా ఉంది— ఏంచెయ్యాలో ఏం చెప్పాలో తెలియక బిత్తరచూపులు చూస్తోంది. భారతి పక్కనే మరో కుర్చీలో కూర్చుని ఇంటి సీలింగ్ కేసి చూస్తోంది— నేనక్కడ ఉండగా తల్లి మాట్లాడ్డం వాళ్ళిద్దరికీ ఇబ్బందిగా ఉంది. వాళ్ళ ఇబ్బంది చూస్తే నాకు ఇబ్బందిగా ఉంది. ఏంచెయ్యాలి ముగ్గుర్లో ఎవరికీ తోచలేదు. అలా బొమ్మల్లా ఉండిపోయాం కాసేపు...

"ఈ వేళ మళ్ళీ ఏమైంది?" కళ్యాణి అడిగింది...

"మధ్యాహ్నం నాన్న వచ్చి వెళ్ళాడు. అప్పట్నుంచి అశాంతిగా ఉంది" భారతి చెప్పింది.

"పో— పెరట్లోకి తీసుకెళ్ళు కాస్సేపు..."

కళ్యాణి మాటలకి భారతి లేచి నిలబడింది.

"వద్దు— మీరు వెళ్ళండి" అని నేనువారించినా వినిపించుకోకుండా భారతిలోపలికెళ్ళింది. ఆమె తల్లితో ఏంచెప్పిందో తెలియదు—

"పో వెధవా— అందగత్తెలమని మిడిసిపాటు—

ఈపాపాలకి జన్మంతా కుళ్ళి ఏడుస్తారు.

తల్లిగట్టిగా కేకలు, రంకెలు పెడుతోంది.

నేను వెడతానన్నట్టుగా లేచాను.

"అయాంసారీ— ఇలా అవుతుందనుకోలేదు." కళ్యాణి కళ్ళెమ్మట నీళ్ళు కారుతున్నాయి. చనువుగా ఆమె భుజం మీద చెయ్యి వేసి "నేనర్థం చేసుకోగల్ను," అన్నాను.

"క్షమించండి— ఇంటికి పిల్చి..." ఆమె గొంతు పూడిపోయింది.

"డోంట్ బి ఫూలిష్" అని బైటికి వచ్చేసాను. బైటకి వచ్చాక ఆమె నాగురించి ఎక్కువ బాధపడుతోందేమోనని అనిపించింది. అలా వచ్చెయ్యకుండా ఉండాల్సిందని కూడా అనిపించింది. కాని ఏదో ఇబ్బంది...

మర్నాడు నేనే ఫోన్ చేసాను.

"సారీ అండీ— మీకుపాట వినిపిద్దామను కున్నాను. అలా జరిగింది" అంది కళ్యాణి నొచ్చుకుంటూ.

"ఆ విషయం వదిలేయండి— సాయంత్రం ట్యాంక్ బండ్ దగ్గర వెయిట్ చేస్తుంటాను. ఓ. కే." అన్నాను.

"ఓ.కే." అంది.

సాయంత్రం ట్యాంక్ బండ్ మీదనడుకుంటూ సికింద్రాబాద్ వైపు వెడుతున్నాం...

"నిన్న అమ్మ అలా మాట్లాడుతుందని అనుకోలేదు— నాన్న డిస్టర్బ్ అయ్యింది లేకపోతే అలా ఉండదు..."

"నిన్నకొంత అర్థమైంది—" పొడిగా అన్నాను.

"మిమ్మల్ని అంతలేసి మాటలన్నందుకు నేను, చెల్లాయి చాలా బాధపడ్డాం— మిమ్మల్ని ఇంటికి పిలవాలంటేనే బెరుకుగా ఉంది." కళ్యాణి మాటల్లో బాధ.

"మీరు పిలవకపోయినా వస్తాను. నేను మీస్నేహితుణ్ణి, శ్రేయోభిలాషిని... నాదగ్గర దాచాల్సిందేవీ లేదు."

"ఛలేవారే— అందుకే ఆ విషయం నేనేఎత్తాను— అమ్మ గొప్ప అందంగా వుండేది. నాన్నని ప్రేమించింది. పెళ్ళి చేసుకుంటానంది. ఆరోజుల్లో అద్భుతమే— తన తల్లిదండ్రులు ఒప్పుకోలేదు. వాళ్ళతో చెప్పకుండా నాన్నతో వెళ్ళిపోయింది. నాన్నకి బాగా ఆస్తి ఉండేది... మొదట్లో అమ్మని బాగానే చూసుకునే వాడు. తర్వాత నాటకాలనీ, నాట్యాలనీ ఆమోజులో పడ్డాడు. ఆమత్తులో ఉండగానే నాటకాలేసే అమ్మాయితో సంబంధం పెట్టుకుని ఆమెకు సినిమాఛాన్సిప్పిస్తానని మద్రాస్ వెళ్ళిపోయాడు. అక్కడుండగానే ఆస్తంతా కర్పూరంలా అయిపోయింది. పదిహేనేళ్ళపాటు అమ్మ నానా అవస్థలు పడి నన్ను, చెల్లాయిని పెంచింది— ఆస్తంతా అయిపోయాక నాన్న తిరిగి వచ్చాడు. ఆస్తి ఆరిపోయినా ఆస్తి ద్వారా వచ్చిన చెడ్డ అలవాట్లు మాత్రం మిగిలిపోయాయి. బి. హెచ్. ఇ. ఎల్. కాలనీలో మా బాబాయి కొడుకున్నాడు— అతనికి నాన్నంటే అభిమానం... నాన్న అక్కడ ఇక్కడ ఉంటూ ఉంటాడు. కష్టాలు బుర్రెకి ఎక్కి ఎక్కి అమ్మ మనసు పాడైంది. అందరి మీదా అనుమానం... నాన్నని చూసిన రోజున మరీ డిస్టర్బ్ అవుతుంది. పిచ్చెక్కినట్టుగా మాటాడుతుంది. మేం కూడా తనలాగే జీవితాలు పాడుచేసుకుంటామని భయం— ఇంకా చిత్రమైన విషయమేమిటంటే నాతో స్నేహితులనీ వచ్చినప్పుడు నేను చెడిపోయానని, నాతో తిరగద్దని చెప్తుంది. పిచ్చి రోజు రోజుకీ ఎక్కువౌతోంది— అందుకే ఎవర్నైనా ఇంటికి పిలవాలంటే భయంగా ఉంటుంది."

కళ్యాణి చెప్పడం పూర్తిచేసి మొహం పక్కకి తిప్పుకుని కొనగోటితో కళ్ళల్లో నీటి బిందువుల్ని బైటికి లాగేసింది. ఆమె ఎడం చెయ్యి మెల్లగా పట్టుకుని "బాధ పడకు" అన్నాను...

ఆమె పక పక నవ్వింది... నేను అర్థం కానట్టు చూసాను.

"మీకు తెలియకుండానే ఏకవచనంలో మాట్లాడారు. మీరు 'నువ్వు' అంటేనే నాకిష్టం" అంది కళ్యాణి.

''ఓ అలాగే'' అన్నాను. అంత త్వ లో ఆమె మూడ్ మారినందుకు నాకు హాయిగా అనిపించింది. టాంక్‌బండ్ మీద తిరుగు ప్రయాణం మొదలెట్టాం.

* * *

''ఇతను లక్ష్మణ రావు— వీడు రత్న ''

సుధీర్ మా ఇద్దర్నీ ఒకరికొకర్ని రిచయం చేసాడు. ఆ పేరు ఎప్పుడో ఎక్కడో విన్నట్టుగా అని ంచింది. కాని గుర్తురావడం లేదు. సుధీర్ ఏదైనా మాటల సం ర్భంలో చెప్పాడేమో అనుకున్నాను— ఆ వేళ సుధీర్ పుట్టిన రోజు... అంచేత మా గదిలో బాటిల్ ఓపెన్ చేయాలనీ, అక్కడే ారియర్లో తెప్పించుకున్న భోజనం చెయ్యాలని అనుకున్నాం. నేను, సుధీ , వాడి స్నేహితుడు లక్ష్మణరావు... ముగ్గురమే...

సుధీర్‌కి ఛీర్స్ చెప్పి— మొదలెట్టాం. నేను, లక్ష్మణరావుకి—అతను నాకు కొత్త... సుధీర్ ఇద్దరికీ పరి యస్తుడు. సంభాషణ కొంతసేపు ఇబ్బందిగానే సాగింది.

''మీరే ఆఫీసులో పనిచేస్తున్నారు'' నేనే అడిగాను. లక్ష్మణరావు చెప్పాడు. నాకు వెంటనే కళ్యాణి గ ర్తుకొచ్చింది. ఆమె కూడా అదే ఆఫీసు... ఆ విషయం ఎత్తకుం ా దాచేశాను. మరో రెండు రౌండ్లు పూర్తయ్యాయి.

''మిమ్మల్ని చాలాసార్లు చూశాను. ాని మీరు సుధీర్ రూంమేటని నాకు తెలియదు'' అన్నాడు లక్ష్మణ ావు.

''నేను మీకెలా తెల్సు—నన్ను మీరెక్ డ చూశారు.'' అనడిగాను.

''మీరు కళ్యాణి ఫ్రెండ్ కదూ!'' ాన్నాడు.

''అవును...''

ఆమెతో ాసార్లు చూశాను మిమ్మల్ని. కొత్తకేసు పట్టిం న్నా ా'' లక్ష్మణరావు వెకిలిగా నవ్వాడు.

సుధీర్ ఆ విషయం మాట్లాడొద్దని లక్ష్మణరావుకి సంజ్ఞచేసి న్నాడు. తను గ్రహించుకోలేదు.

''అంటే ఆవిడకి నేను కొత్త కేసంటరా?'' లక్ష్మణరావుని అడిగాను.

''అవును ంత క్రితం చాలామందిని మార్చింది. జాగ్రత్త గారూ— ల్లిదాకా వెళ్లనీకండి. ముందే జాగ్రత్తపడండి.'' సలహాపూర్వకంగా చెప్పాడు లక్ష్మణరావు.

''నాకు పెళ్లయి పోయిందండీ— ఆ విషయం ఆమెకు ముందే చెప్పాను. అంతేకాదు. నేనామెతో స్నేహం చేస్తున్నట్టు పుడమి కెళ్ళిన మ ఆవిడక్కూడా తెలుసు.''

''మీరు ముదట్లోనే జాగ్రత్త పడ్డారన్నమాట. గుడ్... మీకిప్పటికి తెలిసే ఉ ుంది. ఆమె కేరెక్టర్ మంచిది కాదు''

''మీకెలా ెలుసు?'' సూటిగా అడిగాను.

''మా ఆఫ సులో చెప్పుకుంటారు!''

''వాళ్ళకె ా తెలుసు— వాళ్ళు కళ్ళతో చూశారా?''

''మీకీ విషయం సలహాపూర్వకంగా చెప్తున్నాను. మీతో చెప్పాలనీ ా . డిటెక్టివ్‌లా రిపోర్టివ్వాలని కాదు''

''కాని ఒక — విషయం మీరు మర్చిపోతున్నారు. నేను మిమ్మల్ని సలహా అడగలేదు. రెండోది— అలా పనిగట్టుకుని ఆమె కేరెక్టరు మంచిది ాదని ప్రచారం చెయ్యడమే మీ వృత్తిలా కనబడుతుంది. మీ చెల్లెలు గురించి అలా ఎవరైనా మాటాడితే మీకెలా అనిపిస్తుం ి!'' కోపంగానే అడిగాను.

''అంటే మీకిప్పుడు ఆవిడ చెల్లెల్లాంటిదా?'' లక్ష్మణరావు మాటల్లో వ్యంగ్యం ఉంది.

''కాదు— అలా ముసుగులు వేసుకురాల్సిన అవసరం నాకులేదు. ఆమె నా స్నేహితురాలు— గాయనిగా ఆమెకి అభిమానిని. అంతే!'' నా కోపాన్ని నేనే కంట్రోల్ చేసుకుంటున్నాను.

''ఆ అమ్మాయి గురించి అందరూ అలాచూట్టాడం చాలాసార్లు విన్నాను గనుక చెప్పాను. అయినా నాకనవసరం'' అన్నాడు లక్ష్మణరావు.

''గుడ్... అదిమంచి పద్ధతి... మరొకళ్ళ విషయంలో తలదూర్చడం ఎవరికైనా అనవసరం. మన వాగుడు వల్ల అవతల మనిషికి ఎంత బాధ కలుగుతుందో మనకి తెలియదు'' అన్నాను.

లక్ష్మణరావు ఏదీ మాట్లాడలేదు.

కాస్సేపు మౌనంగా కూర్చుని మరో రెండు గుక్కలుతాగి ''వెడతాను'' అని లేచాడు. నేను సుధీర్ ఉండమని ఎన్నిసార్లు చెప్పినా వినిపించు ుండా వెళ్ళిపోయాడు. సుధీర్ బేలగా నా కేసిచూసాడు. ''సారీరా! అతనితో ఘర్షణపడి పార్టీ మూడ్ పాడు చేసాను.'' అన్నాను సుధీర్‌తో.

''అనవసరంగా కళ్యాణి విషయం ఎత్తినవాడ అతను. నువ్వేం బాధ పడక్కర్లేదు. ''అన్నాడు సుధీర్...

''నీకు సుధ తెలుసు కదా!''

సుధీర్ రెండు నిముషాలు ఆలోచించి ''ఆ.. గుర్తుంది. మీ బాబయ్య గారమ్మాయి. అప్పుడు. నీకు రెగ్యులర్‌గా ఉత్తరాలు రాసేది. ఆ అమ్మాయే కదూ!'' అన్నాడు.

''అవును... కాలేజీలో చదువుకునేది. ఫైనల్ ఇయర్లో ఉండగా ఓ లెక్చరర్‌తో కాస్త చనువుగా ఉందని అక్కడ పెద్ద ప్రాపగాండా చేసారు. గోడలన్నిండా పిచ్చిరాతలు రాశారు. ఆమె తలిదండ్రులు కూడా ఆ విషయం నమ్మి కేకలేశారు. ఆమె విషంమింగి చచ్చిపోయింది.''

''నిజమా?'' అన్నాడు సుధీర్...

''యస్...షివజ్ ఎ విక్టిమ్ ఆఫ్ మెలిషస్ ప్రాపగాండా అండ్ స్కాండల్స్... చివరగా నాకు రాసిన ఉత్తరంలో నువ్వొక్కడివీ ఈ విషయం నమ్మవని నా ఆశ– అనిరాసింది. అందుకే నాకీ స్కాండల్స్ సృష్టించి ప్రచారం చేసే వాళ్ళంటే అసహ్యం... ఐ హేట్ బ్రూట్స్‌లైక్ లక్ష్మణరావు ''అన్నాను సుధీర్ తెల్లబోయి చూస్తున్నాడు.

''నీఫ్రెండుని తిట్టాను. సారీ– నాలో ఏవో జ్ఞాపకాల నీడలు కదుల్తాయి. నన్ను నేను కంట్రోలు చేసుకోలేను''

''నీ అభిప్రాయాలతో నేనంగీకరిస్తున్నాను. అలాంటి వాళ్ళకి ఇంత ఆలోచనుండదు. ఏదో గాలికి కొట్టుకుపోయే మనుషులం... కళ్యాణితో పరిచయం పెంచుకున్నానే కాని అది ఏరూపమో, ఏభావమో, నాకే తెలియదు. ఆమెను నేనను మానించ లేదు. కాని ఆవిడ కారెక్టరు మంచిది కాదని చాలా మంది చెప్తే భరించలేక పోయాను. అలా అని ఆమెను కామదృష్టిలో ఏనాడూ చూడలేదు. మంచి గులాబీ పువ్వనుకుని దగ్గరికెడుతుంటే అందరూ అది ప్లాస్టిక్ పువ్వని హెచ్చరిస్తే కలిగిన భయంలాంటిభావన... అదే నన్ను ఆమెకు దూరం చేసింది. ఇప్పుడు నేను కష్టపడుతున్నాను. అన్నాడు సుధీర్...

వాడు నిశితంగా ఆలోచించగలుగుతున్నాడు. కన్నీటి బిందువుకి ఉన్న విలువ ఎలాంటిదో, దాని వెనకాల ఎంత బాధ, యాతన ఉన్నాయో అర్థం చేసుకుంటున్నాడు. నాకు అలా చాలా ఆనందంగా ఉంది.

* * *

''రత్నంగారూ! సాయంత్రం మీరు నాకు కంపెనీ ఇవ్వాలి.ఏమిటి ఎక్కడలాంటి ప్రశ్నలడుగొద్దు–వివరంగా సాయంత్రం చెప్తాను.'' ఫోన్‌లో కళ్యాణి.

''కనీసం ఎక్కడ కల్సుకుంటామో తెల్సుకోవచ్చా?'' నవ్వుతూ అడిగాను.

''ఆఁ... మా ఆఫీసుకి వచ్చెయ్యండి... అయిందింటికి మీకోసం వెయిట్ చేస్తాను'' అంది. సరేనన్నాను.

ఆటోలో కళ్యాణి ఆఫీసుకి వెళ్ళాను. మెయిన్‌గేట్‌లో వెయిట్ చేస్తోంది. ఆటో ఆగగానే ''ఇందులోనే వెళ్ళిపోదాం!'' అంది. ''అలాగే'' అన్నాను. ఆమె ఆటో ఎక్కి కూచుంది.

''ఎక్కడికి తీసికెళ్ళాలో ఆటో డ్రైవరుకి చెప్పాలి. వివరంగా తర్వాత చెప్తానంటే కుదరదు'' ఫోన్లో ఆమె మాటలు గుర్తొచ్చి అన్నాను. ఆమె నవ్వింది.

''హోటల్ బంజారా'' అని చెప్పింది.

ఇరవై నిముషాల తర్వాత బంజారా హోటల్ రిసెప్షన్లో ఉన్నాం. ''మీరేవీ అనుకోకండి ప్లీజ్... ఇక్కడ కూర్చుండి– నేనుపైకి వెడతాను. అవసరమైతే పిలుస్తాను. 204 రూంకి రండి'' అని లిఫ్ట్ వైపు వెళ్ళింది. నాకేవీ అర్థం కాలేదు... అయినా నేనేవీ అడగ దల్చుకోలేదు. చివరికగా తనే చెప్తుంది గదా అనుకున్నాను. ఆమె హడావుడిగా లిఫ్ట్ వైపు వెళ్ళిపోయింది.

అరగంటసేపు సోఫాలో ఒక్కత్నే కూర్చున్నాను. హోటల్‌బాయ్ వచ్చి'' రత్నంగారు మీరేనా? అనడిగాడు.''అవును ఏం?''అన్నాను. ''204లో అమ్మగారు రమ్మంటున్నారు'' అని చెప్పి వెళ్ళిపోయాడు. లిఫ్ట్‌లో పైకి వెళ్ళాను. 204 గది తలుపు తెరచి ఉంది. ''రండి. ఇతను మా బాబాయ్'' పేరు రత్నాకర్–చాలా గొప్పవాడు– ఈయన రత్నం అని నా ఫ్రెండ్. గొప్పవాడు కాదు– మంచివాడు'' అంది కళ్యాణి ... పరస్పరం చేతులు కలుపుకున్నాం.

''నేవెడతాను'' అంది కళ్యాణి.

''ఉండండి. కాఫీ తాగి వెడుదురుగాని'' అన్నాడు రత్నాకర్.

''ఒద్దు– వెళ్ళాలి'' అని చెప్పి కళ్యాణి గది బైటికివచ్చేసింది. ఆమె మూడ్‌లో లేదు. ఆ విషయం తెలుస్తోంది. నేనూ ఆమె వెనకాలే వచ్చేసాను. ఆమె లిఫ్ట్ వైపుపోకుండా మెట్లమీంచి దిగడం మొదలెట్టింది. నేనూ అనుసరించాను.

''మీరిప్పుడు నాతో మా ఇంటికి రావాలి. అంది మధ్యలో.''

''ఎందుకూ– అనడగను. కాని రేపు రాకూడదా'' అన్నాను.

''ఎందుకో చెప్తాను. కాని ఇప్పుడే రావాలి– నడుచుకుంటూ వెడదాం'' అంది. సరేనన్నాను. హోటల్ బైటికి వచ్చాక మెయిన్‌రోడ్ ఎక్కాక చెప్పడం మొదలెట్టింది.

''అతను దూరపు చుట్టం... బాబ అవుతాడు. నేను అతనిలో తిరుగుతానని కూడా జనం చెప్పుకుంటూంటారు.'' చెప్పడం ఆపింది. కొంత దూరం నడిచాం.

''మిమ్మల్ని ఇబ్బంది పెడుతున్నట్టున్నాను...'' అంది.

''నేనలా ఫీలయితే చెప్తాను. దాపరికం లేదు.... చెప్పు...'' అన్నాను...

''ఏదో కంపెనీలో పెద్ద ఉద్యోగం. కారులో తిరుగుతాడు. పైగా

చ్చీసుగా ఉంటాడు. బిగ్ షాట్... రతి ఇతనంటే పడి చ్చేది ... అవకాశాన్ని పూర్తిగా వి యోగించుకున్నాడు." ప్పడం ఆపింది.

"అంటే..."

"పెళ్ళి చేసుకుంటానన్నాడు— నమ్మింది. లేదు—నమ్మించాడు. అనుభవించాడు."

"... ... ."

"అది పెళ్ళి విషయం ఎత్తితే తప్పుకు తి గుతున్నాడు— జరిగినదంతా భారతి నాకు చెప్పింది."

అతన్ని పెళ్ళికి ఒప్పించాలని తాపత్రయం. పు, మాపు అని తిప్పుతున్నాడు.

"... కాని తనకి అతన్ని చేసుకోవాలని మక్కువ ...లేదా— అతని చేతిలో మోసపోడం ఇష్టం లేక కా: ప్ప."

"ఇప్పుడేమంటాడు..."

"ఆ విషయం తేల్చుకుందామనే వచ్చాను. ఽ ళ్ళ నుంచి తిప్పుతున్నాడు... ఇప్పుడు చేసుకోనంటున్నాడు— ఈ విషయం భారతికి చెప్తే ఎలా రియాక్ట్ అవుతుందో తెలియదు. ందుకే మీరు నాతో ఉండాలి... నాకు ధైర్యం కావాలి... కాని డెన్స్ కావాలి..."

"నే వస్తా... భయపడకు..."

"నా గురించి నాకు భయం లేదు— దాన్ని గ ంచే బెంగ..."

ప్రతి విషయా . . భయపడి బాధపడే కళ్యాణికో కొండంత ధైర్యం... చె . గురించి భయం— ఆమె బాధపడుతుందేమోనని తపన...ఆమె . ర్యాన్ని నింపాయి—

లకిడీకాపూల్ . వచ్చి ఆటో ఎక్కాం... ఇంటికెళ్ళగానే నన్ను గదిలో కూర్చో . లోపలికెళ్ళి భారతిని పిల్చుకొచ్చింది. ఆమె కూడా లోపలికి . చ్చాక తలుపు వేసేసింది.

కొంత ఉపోద్ఘాత తర్వాత అసలు విషయం చెప్పింది. భారతి కిటికీలోంచి బీటల్లోకే చూస్తోంది.

"వాడు వెధవలా ప్రవర్తించాడు. నువ్వు బాధపడొద్దు— తొందర పడి.... " కళ్యా మాటల్ని మధ్యలోనే కట్ చేసింది. భారతి.

"నేనేం ఉరేసుకు వచ్చిపోతా ననుకున్నారా? నెవ్వర్ ...నమ్మాను. మోసం చేసాడు.. వాడు ఉరేసుకోవాలి— నేను బతుకుతాను—నా విషయం తెల్సి . నా చేసుకుంటే సరే— లేకపోతే ఇలాగే ఉండిపోతాను. బట్.... తుకుతాను..." అంది భారతి. ఆమె మాటల్లో ఆవేశం లేదు. . చాలా ముచ్చటేసింది.

"గుడ్.... నీ . ర్యాన్ని మెచ్చుకుంటున్నాను." అన్నాను. నవ్వింది భారతి. సమస్య తృటిలో పరిష్కారమైనందుకు కళ్యాణి హాయిగా ఊపిరి పీ . కుంది....

With best Compliments from :

Phone : 34284

ELMECH ENTERPRISES

60, Annapurna Colony, Madhura Nagar,

HYDERABAD-500 045

ELECTRICAL ENGINEERS & CONTRACTORS

Specialists in : INDUSTRIAL ELECTRIFICATION INCLUDING 11KV/33KV SUB - STATIONS AND OVERHEAD LINES Etc.,

Managing Parnter : M. M. SAMBA SIVA RAO

నాకు మొదటి సారి కోఠీ తాజ్ లో కళ [illegible]నిని చూసిన సంఘటన జ్ఞాపకం వచ్చింది. కారులోంచి రత్నాకర్ తో కల్సి దిగిన రోజు.. కారు నంబరు నా కిప్పటికీ గుర్తు...నాలు రెళ్ళు.

* * *

కళ్యాణి మా గదికి వస్తానని చాలా సార్లు అంది అప్పటికి. కాని ఎప్పటికప్పుడు "వివరాలడగొద్దు— తర్వాత చెప్తాను. మా గదికి ఈ వేళ వద్దు, అని చెప్తూ దాటేసుకుంటూ వచ్చాను.

ఎప్పుడూ— ఇంతే! అని బుంగమూతి పెట్టేది.

సుధీర్ ఇంత రాత్రిలో గదిలోకొస్తే...

అంటే హర్ట్ అయి కన్నీళ్ళు నింపుకొని చరచరా వెళ్ళిపోయిన వ్యక్తి... మరి నేను రావద్దంటే ఎందుకు ఈజీగా తీసుకుంది? నేను నిర్మొహమాటంగా ఉంటానని, మనసులో ఒకటనుకుని పైకొకటి అని— ఇంకో రకంగా ప్రవర్తించడ.... ఇలాంటి లక్షణాలు నాకు లేవని ఆమెకు తెలుసు. ఆమెకు నా మీద అపారమైన నమ్మకం.

ఆ వేళ ఆదివారం.... సుధీర్ తన కొలీగ్ పెళ్ళికని అనుకోకుండా విజయవాడ వెళ్ళాడు. ఆవేళ పొద్దున్నే [illegible] తయారయ్యి హోటల్లో టిఫిన్ తిని, కళ్యాణి ఇంటికి వెళ్ళాను.

నన్ను చూడగానే ఆమె ఆనందపడి, అబ[illegible]రపడి పోయింది.

ఏమిటి చెప్పా చెయ్యకుండా ఇలా వచ్చే[illegible]ారు. అంది.

మీ ఇంటి భోజనం చేద్దామని ... అన్[illegible]ను.

నిజంగానా .... అరగంట టైమివ్వండి. [illegible]డీ చేస్తాను. అంది.

ఈలోగా— కాస్తంత టీ.... కళ్యాణి లో[illegible]ికి వెళ్ళిపోయింది.

పది నిముషాల్లో టీకప్పు తీసుకుని భారతి వచ్చింది. టీకప్పు నాకు అందించి ఎదురుగా కూర్చుంది. పది [illegible]జుల క్రితం రత్నాకర్ విషయంలో జరిగినదేమీ గుర్తు లేనట్టు వుంది. ఆమెలో అంత ధైర్యం నాకు ముచ్చటేసింది. ఆనాటి [illegible]మె మాటలు నా కిప్పటికీ గుర్తున్నాయి.

నిన్న రత్నాకర్ వచ్చాడు. అంది భారతి.

ఏమంటాడు — నన్ను ఎందుకు చేసుకో[illegible] పోతున్నాడో వివరించడం మొదలెట్టాడు. ఏవీ చెప్పొద్దన్నాను. నన్ను పెళ్ళి చేసుకుంటానని అనకపోయినా అతనితో ఆ అనుభవ పంచుకు నేదాన్ని. అతనంటే నాకు క్రేజ్ ఉంది. కాని అతను [illegible]ాసం చేసాడు.... ఎటు ఇడితే అటు నాలుక తిప్పే వాళ్ళంటే న[illegible]సహ్యం. నేదేదో బెంగెట్టుకుని చచ్చిపోతానని అక్క భయపడి[illegible]ది. అసలతని వెంటబడి అలా బతిమాలడం నా కిష్టం లేదు— ఏ[illegible] నచ్చజెప్పాలని అతను పడే తాపత్రయం చూస్తే నాకు నవ్వొ[illegible]ంది. జాలేసింది. అసలు మళ్ళీ నా మొహం చూడొద్దని, మా ఇం[illegible]కి రావద్దని చెబ్దామనుకున్నాను.... అలాంటి వాడి మీద కోప్పడం కూడా అనవసరం... కోపానిక్కూడా కొంత విలువ ఉంటుం[illegible] కదా! అంది.

చిన్న పిల్లలా కనిపించే భారతికి అంత తార్కిక జ్ఞానం ఉంటుందని నేనూహించ లేదు.

వాళ్ళింటి భో[illegible] చేసాక కళ్యాణిని మా రూంకి తీసుకెళ్ళాను. కాస్సేపు అ[illegible] ఈ కబుర్లు చెప్పుకున్నాక మీకు సుధీర్ సన్నిహితుడా? అ[illegible]ను.

"వివిధ భార[illegible] పనిచేస్తాడు. అతనా అంది."

అవును, వాడే.. [illegible]ాడు నా రూంమేటు— ఇవ్వాళలేడు, ఊరెళ్ళాడు. ఇన్నాళ్ళూ మీ[illegible] [illegible]ావాలనే చెప్పలేదు— వాడికి ఇబ్బందిగా ఉంటుందని మిమ్మల్ని [illegible]ూంకి తీసుకురాలేదు."

ఆమె ఏమీ [illegible]కుండా నాకేసే చూస్తోంది. అసలు విషయం ఎలా ఎత్తాలా[illegible] కొంచెం అని కొంచెం తటపటాయించాను.

మీతో అలా [illegible]ిగా ప్రవర్తించినందుకు సుధీర్ బాధ పడుతున్నాడు. ఆ వి[illegible]యం మీకు చెప్పడానికి భయపడుతున్నాడు....

భయపడ్డానికి [illegible]నేమన్నా భూతాన్నా! అంది కళ్యాణి.

అంతేకాదు— [illegible] కిష్టం అయితే,మిమ్మల్ని పెళ్ళి చేసుకుంటానంటున్నాడు. అ[illegible]ు. కళ్యాణి పకపక నవ్వింది.

సారీ... అత[illegible]తను అలా ప్రవర్తిస్తే బాగా అఫెండ్ అయ్యాను— ఇప్పుడు తల్చు[illegible]ంటే నాకే నవ్వొస్తుంది. నేను కూడా చిన్నపిల్లలా ప్రవర్తించానే[illegible] అనిపిస్తుంది. ఇహ అతనితో పెళ్ళంటారా— ఏమిటో-ఓ మ[illegible] మీద ఓరకమైన అభిప్రాయం ఏర్పరచుకున్నాక చటుక్కున [illegible]ుకోలేను. అది నా బలహీనత కావొచ్చు— ఏవీ అనుకోకండి. అ[illegible]..

ఆ విషయం [illegible]డితో ఆపెయ్యడం మంచిదనిపించింది నాకు... ఆమె నాకోస[illegible] [illegible]ండు పాటలు పాడింది— ఆ పూట మా ఇంట్లో హాయిగా కా[illegible]ం చేసాం.

* * *

మధ్యలో ఓసా[illegible] అత్తారింటికి నాభార్యని చూసి వచ్చాను. తొమ్మిదో నెల కావడంతో, వేసవి కాలం మూలంగా నానా యాతన పడుతోంది. పురుడు రావడానికి మరో పది రోజులు పసుతుందన్నారు. ఆస్థితిలో చూస్తే ఆవిడ మీదే కాకుండా మొత్తం స్త్రీ జాతి మీదే గౌరవం పెరిగింది. తనలో మరో జీవాన్ని నింపుకుని—సృష్టికిప్రతిసృష్టి చెయ్య[illegible] ఆడ తనానికి జోహార్లు... అలాంటి ఆడదాన్ని కాయితం పువ్వులా చూడగల మనుషులమీద, వాళ్ళమీద ఏవో ఏవేవో స్కాండల్స్ సృష్టించేవాళ్ళమీద అసహ్యం కలిగింది.

కళ్యాణితో నా స్నేహం కొనసాగుతూనేఉంది. ఎక్కడెక్కడివో చక్కని లలితగీతాలు సేకరించి ఆమెకు ఇస్తున్నాను— ఆమె పాడుతోంది. రేడియోలో విస్తారంగా ఆమెపాటలు ప్రసారమౌతున్నాయి. ఆమెకు చేదోడువాదోడుగా ఉంటూ, ఆమెబాధని, వేదనని తగ్గించాలనే తాపత్రయం నాది— ఆమె ఆనందంగా ఉంది— సినిక్ లా తయారవుతుందేమోనన్న కళ్యాణి హాయిగా, ఆనందంగా ఉంటోంది. మా మామగారి నుంచి టెలిగ్రాం వచ్చింది ... మాకు కొడుకు పుట్టాడు. నాకు కళ్యాణి మాటలు జ్ఞాపకం వచ్చాయి.

"సంగీతంలో మాధుర్యాన్నీ, ఆడదాని మనసులోని మృదుత్వాన్నీ, అర్ధంచేసు[illegible] నేర్పించండి."

నాకు తెలియకుండానే నా పెదాలమీద చిర్నవ్వు వెలిగింది.

ఎంతెంత దూరం?

చంద్ర

చుట్టూ తెల్లటి తెలుపు!

నిర్మానుష్యం.... చెవులు భరించలేనంత నిశ్శబ్దంగా...

విశ్వమంతా పరుచుకున్న తెలుపుని కళ్ళు భరించలేక, బైర్లుకమ్మి, ఎన్నో ఎన్నెన్నో రూపాలు.... కోటానుకో విషసర్పాల్లా నెమ్మదిగా కదుల్తూ... ఒకదాని నొక్కటి ఒరుసుకుంటూ, తనతో మరో దాన్ని కలిపేసుకుంటున్నంత తెలుపు!

గుండె నిశ్శబ్దంలో ఆ తెలుపు లయబద్ధంగా క్షణక్షణం కలిసిపోయి నెమ్మదిగా, నెమనెమ్మదిగా, కొంచెం కొంచెం తెల్లటి పసుపు ఒరువుగా కదిలివొచ్చి చూపుల్లో కలిసిపోయి. ఇంకొంచెం ఇంకొంచెంగా పసుపు పసుపుగ్గా జరిగివొచ్చి, అ ా పసుపై...చూపంతా ప్రేమై... తెలుపంతా పూలు పూసి... ాలు వికసించి!

వికసించిన కళ్లలోకి... అందం వెలుగై వెలిగిన ఆకారాల్లోంచి పాకి పాకి ఆకాశానికి ఎదిగిన జీవితపు . తెగెల చివర్ల రెమ్మలు కదిలి... ఓపిగ్గా, నిటారుగా నుంచోలేక రిపోయి... పచ్చగా, పచ్చపచ్చగా... గాలికి తల్లడిల్లి, విసిరిన ఝంఝకి మళ్ళీ నిశ్శబ్దమైపోతే...

గుండెల పాలశిఖరాలు ఎగిసి ఎగిసి!

దారితోచని అ... యి... పాదాలకి పిడిమేసులై గుచ్చుకుని... పూచిన పద్మా... ఎరుపు మెరుపులు చిమ్మి, చినికి... చినికి చినికి, కలిసి... యిక ప్రవాహాలై... ప్రవహించి ప్రవహించి ఏరులై 'కొండ... లను ఒరిసి ఒరిసి... లోయల్లోకి దూకి... మడుగు కట్టి, ...చుకుపోయి రాళ్ళయిపోయి... ఎండకి పగిలి... యి పగిలిన చీలికల్లోంచి... పగిల్చిన జీవితం తంతెగరేస్తే.. ...ంతా దున్ని దున్ని నిస్సహాయంగా... నిశ్శబ్దంగా... ...సిన ప్రశాంతతలోంచి పసిపరుగులున్న నిద్ర!

ఒక్కసారి క... చి చుట్టూ అలవాటయిన గది ఆకారాన్ని పరికించాను. మా...! అన్నీ మామూలే!

ఎన్నాళ్లు?... ...ళ్లు?...

ఇదేకలని ఇం... ని ఈ కళ్లలో పూయించను? ఈ నాటకం ముసలిదై పోయిం...

ఏందారి? నాకే... ? హఠాత్తుగా ఏడుపు వొచ్చేసింది. కన్నీళ్ళు ధారలై దిండు ...సుస్తోంది... చెంపలూ, మెడా తడిసి పోతున్నాయి.

ఈ ఏడుపుకూ ...నాకలవున్నంత వయసుంది. నాకు తెలుసు... ఈ కలనుంచీ ...పునుంచీ నాకు రక్షణలేదని!

అయినా ప్రయ... స్తూనే వున్నా... కనిపించిన, కలిసిన ప్రతి మగవెధవతోనూ స్నేహం చేస్తూనేవున్నా!

వాళ్ళ వాళ్ళ ...యి నాకు తెలుసు.

ఒకడు...నా ...మైన కళ్ళని తన మగతనంతో మూయించాలని—ఇంకోడు.. నా గొంతు పూసే రాగాలని తన ప్రేమ దండానికి పాకించు...—

ఒకడు...నా ...న్ని..., ఒకడు...నా పాటని... ఒకడు... నన్నూ... ఒక.... 'వొద్దు... వొద్దు'

ఇంకెంత మం... స్నేహాన్ని అడ్డుపెట్టుకొని, మొహానికిరంగులు పులుముకుని—...షాలని వేయను?... వొద్దు దేవుడా వొద్దు!

* *

తలంతా భారం... ంది. నెమ్మదిగా కళ్ళు తెరిచాను.

వంటగదిలో అ... కోపం గిన్నెల శబ్దంగా, వంట వాసనగా తెలుస్తోంది. భారతి ...రికలేమయినా కనిపిస్తాయేమోనని కాస్సేపు ఎదురుచూశా. ...మామూలుకన్నా ఎక్కువే సణుగుతోంది.

లేవాలి. ముఖ ...కుక్కోవాలి. కాఫీ తాగాలి. తరువాత స్నానం చెయ్యాలి. రేడి... ఆన్ చేసి కాస్సేపు పనికిరాని పసుల్తో అటూ ఇటూ కదిలి ...గానికి వెళ్ళటానికి భోజనం చేసి. అలమారాలోంచి ఓ అం...న చీరతీసి వొంటికి అలంకరించి చెప్పలేసుకుని చివరిసారి అద్దం... 'మగవాళ్లకి ఎర'ని చూసుకుని తృప్తి చెంది అమ్మతో—ఆవిడ వినిపించినా వినిపించక పోయినా 'నే వెళ్లొస్తా నమ్మా' అని చెప్పి అడుగు కదపాలి!

ఇదీ—ఇదీ జీవితం! కానీ—నిజానికి ఎన్నో సార్లు ప్రయత్నించాను. ఎన్నో సార్లు!

ఇంకోలా—సంతోషంగా—ఆనందంగా జీవితాన్ని నెట్టడానికి. కానీ—లాభంలేక పోయింది. నిట్టూర్చాను—ఇదీ మామూలే! తలనొప్పిగా వున్నట్టుంది— కడుపు నిండుగావుంది— రాత్రి—రత్నం తనకి కొడుకు పుట్టాడని పార్టీ యిచ్చాడు— నేను సంతోషంగా అతని పార్టీ పుచ్చుకున్నాను. అవునూ—వాడికి కొడుకు పుడితే నాకెందుకూ సంతోషం?

ఏజబ్బూ లేకుండా, ఏకాంప్లికేషన్ లేకుండా వాడి పెళ్ళాం పిండాన్ని కని ఆరోగ్యంగా వున్నందుకా? లేక మళ్ళీ వాడు ఈ చలి రోజుల్లో పెళ్ళాం ఒంటి కుంపట్లో కరిగిపోతాడని సంతోషమా?

నాకెందుకూ సంతోషం?... తల విదిలించుకున్నాను!

కాస్త తీరిక చేసుకుని ఏ సైకియాట్రిస్ట్ నన్నా చూడాలి. ఈమధ్య మరీ కోపం—అసహ్యం—జుగుప్స—అన్నింటి మీదా—అందరి మీదా పెరిగిపోతోంది.

నెమ్మదిగా పడకలోంచి లేచా. దొడ్లోకెళ్ళి వచ్చా.

'అద్దంలో ఎర'ని చూసే సమయానికి – ఎప్పుడూలేనిది—అమ్మ నా గదిలోకొచ్చి "రాత్రి నువు ఇంకా ఇంటికి రానప్పుడు నాన్న వచ్చాడు" అంది.

అమ్మగొంతులో మామూలుగా నాన్నపట్ల వుండేకోపం వినిపించ లేదు. కొత్తగావుంది.

"ఏమిటటా?" అన్నాను.

"ఆయనతాలూకు వెయ్యిగజాలూ, ఓ పెంకుటిల్లూ ఇంకా ఆయనకే వున్నాయిట. అవసరానికెప్పుడో ఒకాయనకి రాసి డబ్బుతీసుకున్నాడు. ఆయనకి మొన్నటిదాకావున్న కొడుకు హఠాత్తుగా పోయాట్ట. ఆయనా ఇప్పుడోఅప్పుడో అన్నట్టున్నాడట. ఉత్తరం రాయించాడట మీ నాన్నకి." అంది అమ్మ.

నేనేమీ మాట్లాడలేదు—

తణుకులో వెయ్యిగజాలూ, ఓ పెంకుటిల్లూ—ఎంతలేదనుకున్నా లక్ష! తండ్రయినందుకు ఆస్తిబలంతో నాకూ, భారతి కీ అర్హమైన మగ వెధవల బారినుంచి తప్పించి తాళికట్టే మొగుళ్ళని తీసుకురాగలడు.

"అయితే..." అన్నాను—

"ఏం లేదు—ఆయన్తోపాటు నన్నూ రమ్మంటున్నారు" అంది.

"సరే—అయితే వెళ్ళిరా—" అన్నాను.

"వెళ్ళిరా! అంటే ఎట్లా? ఇంక రావడం వుండదు. వెళ్ళటమే. ఆయన అట్లాగే చెప్పారు. అక్కడే వుండిపోవాలట" అంది అమ్మ.

తెలిసింది! తెలిసిపోయింది! అమ్మముండా! ఇప్పటివరకూ బతికేందుకు తిండిపెట్టడని ఇన్నాళ్ళూమా దగ్గరున్నావు ఇప్పుడు వాడికి అవ్వొచ్చింది. తిండేంఖర్మ వెండీ పెట్టగలడు ఇప్పుడు. అదీ నీ ధైర్యం! ఇప్పుడు నీకు మేమక్కర్లేదు. అవున్లే—కన్నెక్షణానికి నీ పడకలో తోసావు! ఆ ప్రేమ... ఆ కోరిక... ఆ తోడు మళ్ళీ ఈ చావు వయసులో నీకు కావాలి! అదీ...అదీ నీ మనసు...! ఛలేదానివే అమ్మా! ఈ నీ బిడ్డలకి వాడంటే అసహ్యం — మేము వాడి పడకలో పడుకోలేకపోయాం—వాడంటే మాకు కోపంతప్ప ప్రేమలేదు. ఆ మహా మేము వాడిదగ్గరకు రాము. పోన్లేఅమ్మా! నువ్వెళ్లు! మేమక్కడే— ఈ ఊళ్ళోనే—ఊరేంఖర్మ —అడివి!—అరణ్యం!—ఆ అరణ్యంలో ఈ జంతువుల— మగజంతువులమధ్యనే వుండిపోతాం— ఖర్మ... మా ఖర్మకి వాడేం చేయగలడు? నువ్వేంచేయగలవు? వెళ్లు! వెళ్లు! వెళ్లు!

కొంచెం తేరుకుని నవ్వి, "ఫర్లేదమ్మా! నువు సంతోషంగావుండు వెళ్ళిరా! నాకు తోడుంది. దానిచదువు ఈ యేడాత్తో అయిపోతుంది. ఇన్నాళ్ళూ మగదిక్కు—లేకుండా వుండలేదూ—?" అని అన్నాను.

అమ్మ ఎందుకో కొంచెం తడబడింది—ఏదో చెప్పాలనుకుంటోంది—నాకు తెలుస్తూనేవుంది.

"ఏమిటమ్మా? చెప్పు! పర్లేదు. డబ్బేమయినా కావాలా?" అనడిగా.

ఎప్పుడూ చూళ్లేని అమ్మ కళ్ళల్లో నీళ్లు!

నాకు నవ్వొచ్చింది

ఆమెది నటనా? ఏ కడుపు పేగులచుట్టలో ఏ మూలో దాగిన ముడిలాగుతోందా.

"డబ్బుకాదు కణ్ణీ! నువు సరే—భారతిని మటుకు నీలాచేయకే! నువ్వెలాగూ చెడిపోయావు. దాన్నికూడా చెడిపోనియ్యకు! మేం వెడుతున్నట్టు దానికి తెలీదు. ఇంకేం చెప్పను?" అని గబగబా లోపలికెళ్ళిపోయింది.

నా గుండె చప్పుడు నాకు వినపడింది.

రక్తం ఉరుకులెత్తి పరుగుపడడం తెలిసింది.

కళ్లు ప్రవహించడం తెలిసింది.

"అమ్మా! అమ్మా! నేను చెడిపోలేదమ్మా! నేను ఏ వెధవతోనూ పడుకోలేదమ్మా! ఏ కోరికా లేదమ్మా! నాకుగానేను ఎవడినీ కోరికతో చూడలేదమ్మా! ఒక్క— ఒకేఒక్కసారి—కోరికో—ఏమిటో నాకు యింకా తెలీదు—ఒకే ఒకే ఒకతన్ని చూశానమ్మా! కానీ అతను నన్నూ నా "కోరిక"నూ చూళ్ళేదమ్మా... ఇంక చూడడుకూడా నమ్మా!" కళ్లొత్తుకుని, చెంపల్ని నిమురుకుని, చీరమడతల్ని సవరించుకుని నెమ్మదిగా బస్‌స్టాప్‌కి నడిచాను. ఏమీ తెలీటంలేదు. ఏమీ ఆనటంలేదు.

* * *

"హలో"

ఫైల్లోంచి తలెత్తాను... ఎదురుగా రత్నం! అతని మొహం ఏదోలా వుంది.

టైం చూసుకున్నాను. ఒంటిగంటవుతోంది.

"ఏమిటి ? ఏమయ్యింది ? చాలాసార్లు ఫోన్ చేశాను. ముందు ఏమీ చెప్పలేదు మా ఏ.ఎస్.ఓ. తరువాత చెప్పాడు. ఫోనొస్తే లేనని చెప్పమన్నావటగదా ! ఆ మాటా చెప్పాడు. చిరైంగదా. విషయమేమిటో కనుక్కుందామనివొచ్చా. ఎనీ ప్రాబ్లెమ్ ?" అన్నాడు రత్నం.

నిట్టూర్చడంకన్నా ఏంచేయను ? నాకు నేను వేసుకున్న వలకాదూ యిది?

ఫైలు మూసి కట్టేస్తూ రత్నాన్నిచూసి చిన్నగా నవ్వి "ఏమీలేదు. టేబిల్ మీద వర్కు పెరుగుతోంది. ప్రాబ్లెమ్ ! ఎప్పుడూవుండేదే!" అని టేబిల్ సర్దేసి సీట్లోంచి లేచాను.

ఇద్దరం కలిసి రూంలోంచి బయటికి వచ్చాం. కాంటీన్ వేపు నడుస్తూంటే.

"అభ్యంతరం లేకపోతే బయటి హోటల్ కే నా వెళదాం. నాకూ ఆకలిగావుంది" అన్నాడు రత్నం.

ఫోను మోగినప్పుడల్లా ఓరగాచూశా. పసార్లు ఫోనుచేశాడు రత్నం !

ముసలినక్క ! మా ఎస్.ఓ.. నక్కగాడు. జంతా చూపుల్తో నా ఒళ్ళంతా ఆబగా చొంగకారుస్తూ, నాకే నక్కగాడు నేను గమనించకుండా చెప్పేసివుంటాడు.

లేనన్ని చెప్పమన్న నా మాటవిని పాపం ఆ వెధవరత్నంగాడు... అవునూ వీడికి నాతో కబుర్లూ, తిరగడంలో ఎంత సంతోషమో!" సంతోషమా ?

కోరికని ఒకకోణంలో తీర్చుకోవడమా ?

అవునూ. ఒరే రత్నం. మరోవెధవ ఎవడైనా స్నేహంపేరుతో, పోనీ, సోదరప్రేమే అనుకో. ఇలాగే వీలైనప్పుడల్లా మీ ఆవిడతో కలుస్తూ వుంటే నీకెట్లా వుంటుందిరా రత్నం !

"కూచో" అన్నాడు రత్నం. మేము ఫావి రూంలోకి వెళ్ళాక కూచున్నాను.

"ఏం చెప్పనూ ?"

"నాకు కాఫీయే" అన్నాను.

నేను రత్నాన్నే చూస్తున్నాను... ఇన్నాళ్లూ.. చూశాను.

రత్నం నాతో ఎప్పుడూ అసభ్యంగా, కోపంగా ప్రవర్తించలేదు. మరెందుకూ రత్నం నాకు అందర్లానే కనిపి[స్తు]న్నాడు ?

"చెప్పు కల్యాణి ! ఏమీ జరక్కపోతే బాగుండవ్ ? ఏదో జరిగింది. ప్లీజ్ ! చెప్పు" అన్నాడు రత్నం. అతని మాటల్లో ఏదోయిటీ తెలుస్తోంది. తెలుసుకోవాలన్న తపనా, హక్కూ తెలుస్తున్నాయి.

నాకు నవ్వొచ్చింది.

అవునూ. నువ్వూ మీ ఆవిడా పడుకుని ఏంచేస్తారో ... ప్రారంభిస్తావా ? ... మీ ఆవిడ ప్రారంభిస్తుందా? ... ఏమీ అనుకోకు. నాకు తెలీని విషయం. ఆఫ్ కోర్స్ నీ వ్యక్తిగత విషయమేననుకో ... నా మనస్థితిగురించి నువ్వు ఏ స్నేహ... ఏ అధికారంతో ... అడుగుతున్నావో అదే క్యూరియాసిటీతో నేనూ తెలుసుకో[వా]లనుకుంటున్నా ప్లీజ్ -రత్నం ! ప్లీజ్ !

"నిన్న మీరు ... వచ్చేటైముకి యింటికి మా నాన్నొచ్చాట్ట. తనకేదో ఆస్తి కలి[సొ]చ్చింది. కూడా అమ్మని రమ్మన్నాట్ట. అమె వెళుతోంది. ... నుంచీ నాకు భారతీ భారతికి నేనూ. అంతే ! ఇదీ విషయం. ... గా బాధపడాల్సిన విషయంకాదుగానీ హఠాత్తుగా మా మధ్య ... మూడోమనిషి యికనుంచీ వుండనందుకు కొంచెం ఇబ్బం[ది]. అయినా... నేనే తట్టుకోవాలిగదా. అందుకూ" అన్నాను.

రత్నం చాలా సేపు ... మాట్లాడలేదు. తనకి దోశా, నాకు కాఫీ వొచ్చినయి.

దోశని ముక్క ... చాడు. కానీ అతను తిన్లేదు. ఏదో ఆలోచిస్తూ వుండిపోయాడు. ... చుకుటుకు కాఫీ కొంచెంకొంచెంగా తాగుతున్నా. రత్నం నన్నూ ... ట్టంలేదు, దోశనీ చూట్టంలేదు. అతని చేతిలో దోశముక్క ... నలిగిపోతోంది. కాస్సేపటికి తలెత్తి నన్ను చూసి నిట్టూర్చి ... సారీ" అన్నాడు.

"నా మటుకు నే[ను] ... విషయాన్ని పెద్ద ప్రాబ్లెమ్‌గా అనుకోవటం లేదండీ. కాకపో[తే] భారతికే యింకా ఈ విషయం తెలీదు. అది ఎలా రిసీవ్ చేసు[కుం]టుందో. అదే కొంచెం బెంగగావుంది" అన్నా.

"సాయంత్రం ... తోడురమ్మంటావా కళ్యాణీ !"

రత్నం కళ్ళలోకి [చూ]సి, నవ్వి "వద్దులెండి. ఐ కెన్ మానేజ్ ! పైగా అది మా ... చేసినపనికే తట్టుకోగలిగింది. ఇదెంత ? పైగా సంతోషిస్తుందేమో ... కాదా" అని అన్నాను.

"గుడ్"

* * *

మామూలే.

సాయంత్రం. చెమ ... కంపు క్యూల్లోనిలబడి, హైద్రోసిల్ బస్సుల్లో మగ కంపుకి అవ ... సలకి అతుక్కుంటూ ఇరవైనిమిషాలు ఊడ్డి పట్టుకున్న అల[స]...

యింట్లోకొచ్చి చన్నీ[ళ్ళ]... లో మొహం కడుక్కుంటేగాని ప్రాణం లేచిరాలేదు. కాఫీ ... ట్టుకుని వసారాలోకొచ్చి కూచుంటే, పక్కింటి రాధమ్మ ఇందాక ... చెతాళాలిస్తూ అన్న మాటలు గుర్తొచ్చినవి. 'అదేమిటమ్మా. ... మీ అమ్మ రాదటగా. చెప్పిందిలే ! పోన్లే ఇకనుంచీ ఏ గొడవ వుండదు. ఏవో మన సరదాలు మనవి. పక్కన మనిషి ... సుతూంటే ఇబ్బందిగా వుండదూ ? ఇంత బతుకూ, అంత ... సుకూ దేనికంట ? రోజులు ఆనందంగా

గడపడంకోసం కాదూ? సానితనంచేసినా సంసారతనంచేసినా ఆనందంగా చావడంకోసం కాదాంట ?'

రాధమ్మ మాటలు నాకేం బాధ కలిగించలే . అసలు ఆ మాటలు నా మనసుకే పట్టలేదు. కొత్తగా విన్న మాటలేమీ కాదుగనక కాబోలు. బుర్రకేమీ తట్టడంలేదు. ఆలోచి దానిక్కూడా బుర్ర ముసలిదై పోయుంటుంది.

'ముసలితనంలో సెక్సుకూడా అలిసిపోతుం ?'

ఎదురుగా టీపాయ్‌మీద ఎక్కడా చో లేనట్టు వారపత్రిక సైజులో కూడా సిల్కుస్మిత ఒళ్ళు విరుచు ంటోంది. చేతిలోకి పత్రికని తీసుకుంటూంటే మడతపడ్డ పత్రి వొంపులో...భలే! సిల్క్ ఒళ్ళుకూడా వొంపుతిరిగింది. మ అధాట్టుగా కదిలిన ఫీలింగ్! గమ్మత్తుగా అనిపించి చేతిల పత్రికని మడుస్తూ తీస్తూ... మడుస్తూ తీస్తూ... సిల్కుకాళ దగ్గరికీ, ఎడంగానూ' దగ్గరికీ, ఎడంగానూ...

"ఇవాళ తొందరగా వొచ్చినట్టున్నావేంటక –".

తప్పుచేస్తూ దొరికిపోయినట్టూ, ఆడతనం మొదటిసారి సిగ్గుపడి నట్టూ అనిపించింది నాకు. కంగారుగా చేతిలో ఒళ్ళు విరుచు కుంటున్న స్మితని టీపాయ్‌మీదకు ఒక్కన విసిరి, నేసు చూసిన 'బూతు'ని గమనించిందేమోనని భ తికేసి చూశాను.

భారతి కళ్ళు మామూలుగానే లోతుతెలీని నిశ్శబ్ద సముద్రాల్లాగే వున్నాయి.

చల్లగా, ప్రశాంతంగా, ఏరకమైన వ సనమూలేకుండా వెలిగే ఉదయపు తొలివెలుగుల్లో వికసించే గులాబి రేకల్లో వుండే అమా యకతా, లలిత లలితంగా కదిలే అందం గా వున్న భారతి కళ్ళు మూ ర్తీభవించిన మగతనానికీ, డబ్బుతో చ్చిన అహంకారానికీ ప్రతీకగా మా బావ- రత్నాకరం- భారతి పడుకో బెట్టినప్పుడు.

ఇలాగే...ఇప్పు నాక్కనిపించినట్టుగానే...నిశ్శబ్ద సముద్రా ల్లాగే వున్నయ్.

అవునూ...అప్పు .... భారతి స్మితలాగే వుందా ?

"ఏమిటక్కా. ప స్తావేం ?" అంది భారతి

"లేదులే. ఇప్పుడే చ్చా. ఫ్లాస్కులో నీకోసం కాఫీ పుంచా" వెళ్ళి తాగు.

"థ్యాంక్యూ" అం భారతి.

"భారతీ !"

"వెంటక్కా" బా త్రూంకేసి వెడుతున్న భారతి తలుపులోనే ఆగిపోయింది.

భారతికెలా చెప్పా తోచలేదు. క్షణం ఆగి, "నీకోవిషయం చెప్పాలి..." అ ను.

"ఏమిటక్కా ?"

"చెప్తా. ముందు మొహం కడుక్కురా" అన్నా వొస్తున్న పెన్షన్‌ని పెదాల చిర్నవ్వు కప్పేస్తూ.

"సరే" అంటూ రతి బాత్‌రూం కెళ్ళింది.

ఒక్కసారి కొం ఎరిగి జీవితం బద్దలయ్యే సమస్యలుకూడా కలిగించని భయ చిన్నచిన్న విషయాలు కలిగిస్తాయి. చాలా సేపు ఆలోచిస్తూ కూర్చుండిపోయాను. నిశ్శబ్దపు ఆలోచనలు! నిరాకారమైన ఆ చనలు !

భారతి ఫ్రెష్‌గా ంది. చేతిలో తనకి కాఫీ తెచ్చుకుంది. నా కెదురుగా కుర్చీ కూర్చుంది.

"చెప్పక్కా" అం .

క్షణంసేపు భా కేసిచూసి. "అమ్మ వెళ్ళిపోయింద నాన్నతో".

శుభాభినందనలతో

కోణార్క్ పంప్స అండ్ ప్రెసెస్ (ప్రై) లిమిటెడ్

రెజి. ఆఫీసు : ప్లాట్ నెం: 1. షహీద్‌నగర్ - భువనేశ్వర్ -

ఫ్యాక్టరీ; ప్లాట్ నెం. 12, సెక్టర్. ఎ, జోన్.బి. మంచేశ్వర్ ఇండస్ట్రియల్ ఎస్టేట్ భువనేశ్వర్.

అని అన్నా. భారతి కాఫీ కప్పు పెదాల కాన్చుకుంది. సిప్ చేసింది.

"నిన్న నాన్నొచ్చాడు. తణు... రో ఏదో నాన్నతాలూకు ఆస్తి ఆయనకే వుండిపోయిందిట..." అమ్మ చెప్పిన విషయాల్ని చెబుతూనే వున్నాను... భారతి కాఫీ తాగుతూనేవుంది.

చిన్నపిల్ల మాంత్రికుడి కథ విం...న్నట్టుగా వుందికాబోలు, భారతి కళ్ళతో క్యూరియాసిటీ మెరుస్తో...!

"ఇకనుంచీ ఈ యింట్లో మనిద్దమే వుంటాం భారతీ"అన్నాను.

భారతి కాఫీ పూర్తిచేసింది. క...పుని పట్టుకునే లేచింది. ఏమీ మాట్లాడకుండానే గదిలోకి వెళ్ళి...యింది. కాస్సేపుండి నెమ్మదిగా భారతిగదిలోకి వెళ్ళా. భారతి మ...చంలో బోర్లాపడుకుంది. దగ్గరగావెళ్ళి తలమీద నిమిరా. "భా...తీ" అని పిలిచాను.

భారతి కబుక్కున తలెత్తి నా ఒ...ళ్ళ వాలిపోయింది. పదుపు చాలా సేపటు తడిపిపోయివుంది. ఇం... అంతం అంటూ లేనట్టుగావుంది భారతి ఏడుపు.

"భారతీ" ఓదార్పుగా పిలిచా.

...మానకుండా "...నం అనాథలం అక్కా- ... అనా... షాక్‌లా ఫీలయ...ను. నాకు తట్టలేదు. నిజమే ఆస్తి వున్నంతవరకూ అమ్మ ...న్నని వొదిలిరాదు. బొందిలో ప్రాణంవుండగా మేం వాళ్ళదగ్గ...రి వెళ్ళం!

...భారతి. నాకు మేడుపవస్తోంది. ఏం చేయను? భారతి ...తూ ఇరవయ్యేళ్ళ పసిపిల్లఅయిపోయింది. ఏడుస్తూ నా గుండెల్లో వెక్కుతోంది.

"భా...ఇకనించీ నేనేనే నీకు తల్లిని" అన్నాను.

"అ...నా గుండెల్ని తాకిన మనిషి నా బిడ్డకాదూ?"

భారతి ...టుక్కున తలెత్తింది. వెక్కటం ఆపింది. ఆశ్చ...ంగా నన్ను ...సింది.

"లేదు...లేదు-" ఆతృతవుంది ఆ గొంతులో.

ఆశ్చ...గావుంది నాకు. భారతిలేచి మంచంలో నాకు దూ...ంగా కూచు...

"నువ్వు నాకు అమ్మవుకాదు. కాలేవుకూడా" అంది -నవ్వాను

"అవు...- అమ్మను కావాలనుకున్నా కాలేనులే. అయినా భారతీ- నీకు ...సర్‌గా అంత ద్రోహం చేస్తేనే బావని క్షమించలేదూ- బాధ...కుండా వుండలేదూ-" అని అన్నాను.

భారతి కాస్సేపు మాట్లాడకుండా వుండిపోయింది. ఆలోచిస్తూ వుండి...యింది.

నేను ...బయటికి వొచ్చేసాను.

కుర్చీ... కూచుని మళ్ళీ స్మితని చేతిలోకి తీసుకున్నాను.

అనాలో...తంగా వీక్లీని ఇందాకట్లా మడుస్తూ విడదీస్తూ, మడుస్తూ విడదీస్తూ-స్మిత కాళ్ళనే చూస్తున్నాను. నెమ్మదిగానూ, గబగబా అలాచేస్తూ స్మితని కళ్ళనిండా నింపుకున్నాను...

ఉన్న...ది స్మితబదులు భారతి కనిపించింది. భారతి!

కళ్ళు ...వ్వవిచేసి పత్రికని ఇంకాఇంకా స్పీడుగా మడుస్తూ... విప్పు...ఇంకా...ఇంకా...

అరె!... భారతి... భారతికాదు అ్మ!... అమ్మ! అమ్మ! అమ...

శుభాభినందన...

...ణార్క్ సిలెండర్స్ అండ్ కంటైనర్స్ (పి) లిమిటెడ్

రిజి. ఆఫీస : ప్లాట్. నెం. 1. షహీద్‌నగర్- భు...ర్-7

ఫాక్టరీ ప్లాట్. నెం. 12, సెక్టర్. ఎ, ...న్. బి. మన్‌చేశ్వర్ ఇండస్ట్రియల్ ఎస్టేట్ భువనేశ్వర్.

అలిసిపోయాను... ఇంక చూశ్లేను. ప[ ]కని విసిరికొట్టాను. వెనక్కి కుర్చీలో వాలిపోయాను.

భారతి ఏడిస్తే నేను ఓదార్చాను. కానీ కనె [ ]రూ ? తోడు అవుతే మంచిది ! నాకెవరూ ?. కావాలి. నాకూ కావాలి... నాకూ ఓ తోడు కావాలి...మగ

భారతి వొచ్చింది. "అక్కా...ఐయాం సా[ ]..." అంది

నేనేం మాట్లాడలేదు. భారతి నాకెదురుగా [ ]చ్చింది.

నా మనసు నా అధీనం తప్పింది. భార[ ] చూశ్లేకపోయాను. అలాగే కళ్లుమూసుకున్నాను.

"అక్కా—" అంది భారతి.

"ఊఁ"

"నువ్వేమీ అనుకోనంటే..." తలెత్తి భార[ ]కేసి చూశాను.

"నేను...ఈ పరీక్షలయిపోంగానే...నీకు [ ]ను భారంకాదూ... అందుకూ- ఇలా ఆలోచించాను. నువ్వేమీ అనుకోకక్కా..నాకెవరి మీదా కోపంలేదు. ఇలా జరుగుతుందని నువ్వూ అనుకోలేదు. నేనూ అనుకోలేదు. నన్నర్థంచేసుకో. పరీక్ష[ ]యిపోంగానే...ఏదేనా ఉద్యోగం చూసుకుంటా. ఉద్యోగం వొస్తే [ ] భారంగా వుండను. వుండటం నాకిష్టంలేదు. ఏదేనా [వర్కి]గ్ వుమెన్ హాస్టల్లో చేరుతా. అలా చేస్తే నీకు భారంగా వు[ం]డను...ఇంక నువ్వూ ఇంత పెద్దింట్లో వుండక్కర్లేదు. ఇం[క] ఏదైనా చిన్నింట్లో వుంతొచ్చు..." అంది భారతి.

ఈ విషయాలు నాకేమీ ఊరట కలిగించట[ ]లేదు. మేము ఇన్నాళ్లూ వున్నా లేనట్టున్న అమ్మా దారుణంగా [ ]పోయినంత మాత్రాన ఎందుకు... ఎందుకింత సీరియస్‌గా [మా]ట్లాడుకుంటున్నామో నాకర్థం కావటంలేదు.

పిచ్చిగా పిచ్చిపిచ్చిగా వుంది. లాభంలేదు. ఆలోచనలు మానుకోవాలి !

చూపుల్ని తిప్పాను. గదికి మూలగా [ము]డుచుకుపోయి స్మిత పడుంది. నవ్వొచ్చింది.

"భారతీ" అంటూ లేచి తనదగ్గరగా కూచ[ు]న్నాను.

పెదాలకి నవ్వుని పూసుకుని... "నువు [న]వ్వనంటే... కోపం తెచ్చుకోనంటే ఓ విషయం అడుగుతా భార[తీ]" అన్నా.

"ఏమిటక్కా ?" అంది భారతి.

"సిగ్గులేనిదాన్ననుకోకే ! ప్లీజ్..." అన్నా

భారతి నాకేసి అదోలా చూసింది. "ఫర్లేదు అడుగు" అంది.

"ఏంలేదు... ఎప్పట్నుంచో తెలుసుకో[వా]ని వుంది... ఎవరు చెబుతారు ? ఆడామగా కలుసుకుంటే...[ఎ]టే... ఫిజికల్‌గా... సెక్సుగురించి అడుగుతున్నాను...ఎలా వు[ం]టుందే..."అన్నాను.

భారతి ఆశ్చర్యంగా చూసింది.

"నీకు తెలీదా ?"

"అదేమిటే... [ ] తెలుస్తుందీ" అన్నాను. నాకూ భారతి మాటలూ ఆశ్చ[ర్యం]గానే వున్నాయి.

"ఇంతమంది [ ]తో తిరుగుతావ్ ? నీకు తెలీదా ?" అంది చాలా తేలిగ్గా.

నాకు భారతి [ ] అర్థం కాలేదు.

"తిరిగితే—?"

"తిరగటంకాదు [అ]ందరితో నీది కేవలం స్నేహమేనంటే నన్నా నమ్మమం[టా]వా అక్కా... నీగురించి మరి అందరూ అలాగంటారేమి[టి]"

అర్థమయింది... [భా]రతికూడా నేను అందరితో పడుకుంటున్నాననే అనుకుంటో[ంది] !

నా నడుం వి[రి]గి[పో]యింది... బుర్ర బద్దలయ్యింది... చెవులు పేలిపోయినయ్... కన్ల మబ్బుల్ని పూసినయ్ !

గబుక్కునలేచి, [గది]లోకి మంచంలోకి పరిగెత్తా.

* * *

సూర్యుడు పేలి[పో]యి...

చల్లబడి- మంచుగా తేలిపోయి- విచ్చుకుని కదిలి

కరిగి... సము[ద్ర]మై... పరుపంతా పరుచుకుంది !

పరుచుకున్న తపి[న].... స్మిత !... భారతి !!... అమ్మ!!!... మరి, నేనో.?.....[ఎవ]రో ??

* * *

చిరాగ్గావుంది.

ఈ ఫైళ్ళన్నీ [ ], తగలేద్దామనివుంది.

ఇంకా ఐదు కాలే[దు].

ఏదేనా సినిమాకి [వెళ్ళ]దామనివుంది. సీట్లోంచి లేచాను. బాత్‌రూం కెళ్ళి వొచ్చి, [ ] మా ఎస్.ఓ. సక్కగాడి దగ్గరకెళ్ళా.

"ఫోను కావాలి[ ]?"

ఎప్పుడూలేదు [నా] తండ్రి వయస్సున్న మా ఎస్.ఓ. గాడిముందివాళ రెండుసార్లు ప[ ] సర్దుకున్నాను.

"ఫోను కాదండి... ఏదేనా సినిమాకు వెడదామని [వు]ంది. మీకు వీలవుతుందేమో [అ]డుక్కుందామనీ"...

వాడి మొహం [ ] తెల్లబోయింది.

వెంటనే- యవ్వ[న]... [ ] మింగి తేటనయి వెయ్యిపాలపెట్టున వెలిగింది.

"థాంక్యూ క[ ]" అంది కుర్రమొహంతో ముసలిసక్క.

"ఛాయిస్‌కూడా [మీ]దే సర్..." అని అన్నా.

"ఎంటిటీ" గబ[ ] అంది చొంగకారుస్తూ ముసలిసక్క. అది తన టేబిల్ సర్దు[కు]ంటూంటే రామానందానికి 'ఎంటిటీకి' ఆహ్వానం పంపాను. వాడప్పటికప్పుడే బయల్దేరి పొయ్యాడు. తరువాత సుధీర్‌కి ఫోన్చే[శా]ను.

"హలో నేను కళ్యాణిని"

"......"

"చాలా రోజులయి య్యంది మిమ్మల్ని చూ... ఆరోజు తర్వాత మిమ్మల్ని కళ్లారా చూట్టం వీలుపడలేదు. ఒకటి రెండు సార్లు ఐఆర్ కి రికార్డింగ్ కి వొచ్చా..."

"......"

"కందుకండి బాబూ...భలేవారే... ఆ... ఎంటిటికి వస్తున్నారు కదూ... థాంక్యూ"

ముసలినక్క కోపంగా సీట్లోంచి లేచాడు. "ఏమిటిది కళ్యాణీ" నేను జవాబివ్వకుండా రత్నానికి ఫోన్ చేశా...

"హలో..."

"ఆపు...యూడర్టీ..." అంటూ ఎస్. గాడు ఫోన్ కట్ చేశాడు.

పాపం! వాడి మొహం సడెన్‌గా మరింత ముసలిదై పోయింది.

* * *

నడుస్తూ నడుస్తూ వెనక్కి చూశా. అన్నీ మేకకళ్ళే!

తిరిగెత్తా. బస్సెక్కా. బాప్‌రే. నేనుతప్ప బస్సునిండా మగతనమే. నేను ఏడిస్తే కళ్ళల్లోంచి కన్నీళ్ళుకాక నవ్వులు పూస్తున్నాయి.

నేను నవ్వితే తలలమీద ముళ్ళకిరీటాలు మోస్తున్నాయి.

నవ్వనా? ఏడవనా?

ఏం చేయను? నేనేం చెయ్యను?

* * *

తలుపు చప్పుడయింది.

భారతివెళ్ళి తలుపుతీసింది.

"రండి! కూచోండి." వంటింట్లో నాకు భారతిమాటలు వినబడుతున్నాయ్.

"అక్కా! రత్నంగారొచ్చారు."

రెండునిమిషాల తరువాత నెమ్మదిగా ముందుగదిలోకి వెళ్లా.

రత్నం గ్రిల్స్‌పక్క కుర్చీలో కూచునున్నాడు. మనీ ప్లాంట్ ఆకుల్ని వేళ్ళతోపి సుతున్నాడు.

నన్ను చూసి చిన్నగా నవ్వాడు. నేనూ నవ్వాను.

భారతి గదిలోకి వెళ్ళిపోయింది.

"సో...నథింగ్ హాజ్ హాప్పెండ్!" అన్నాడు.

"ఊఁ"

కుర్చీలో కూచున్నాను.

రత్నం ఏమీమాట్లాడకపోయేటప్పటికి నేనే "మీ సుపుత్రుడి విశేషాలేమిటి?" అనడిగా...

"బావున్నాడు. బహుశా రేపటి వారంలో వస్తాడు కాబోలు. మా ఆవిడ ఉత్తరం రాసింది"

"మీ ఆవిడవొస్తే ఇంక మీరు నన్ను కలవటం తగ్గిస్తారుకాబోలు" రత్నానికి నా మాటలు అర్థం కాలేదనుకుంటా ... ప్రశ్నార్థకంగా చూశాడు నన్ను.

"అదేం ?" అన్నాడు.

"ఏంలేదు మీకు మక్కీ సంసారం గొడవలు ఎక్కువవుతాయి. ఆఫీసు తరువాత ఇంటిపనులు...ఇంటిపనుల తరువాత ఆఫీసు పనులు...ఇంతకన్నా..."

"ఛ! ఏం- ఎందుకట్లా అనుకుంటావ్ ? అందరూ నువ్వనుకునే ట్లుంటే ఈ ప్రపంచంలో ఈ స్నేహానికీ...సందర్భాలకీ, చోటుండదు. వేరేవారి వారివే!" అన్నాడు రత్నం నిష్ఠూరంగా.

నేను లేచి వెళ్ళి కాఫీ తీసుకొచ్చా.

కాఫీ తాగుతూ "మీ అమ్మగారు పోయాక- మరీ ఈ వారం రోజులుగా చూస్తున్నా కళ్యాణీ... కొంచెం కోపం ఎక్కువయిందనుకో" అన్నాడు రత్నం.

"ఈజిట్"

"ఈజిట్ వాట్ ?"

క్షణం ఆలోచించి "మేబీ" అన్నా.

"వయస్సులో ఇంత నిరాసక్తత, నిస్పృహ వుండకూడదు కళ్యాణీ" అన్నాడు రత్నం. అతని మాటల్లో హెచ్చరింపు వుంది.

"ఏంలేదే- అలాగని ఎందుకనుకుంటున్నారూ ? నేనేమీ అబ్‌నార్మల్‌గా ప్రవర్తించటం లేదే! ఇఫ్ ఐ డూ సో దెన్...ఐ..."

"చూశావా చూశావా ... అప్పుడే కోపం ..." రత్నం మాటలు నాకు వినిపించటంలేదు.

అతని పెదాలు కదుల్తూనేవున్నాయి. మధ్యమధ్య కనుబొమ్మలు ఎగిరెగురుతున్నాయి...కళ్ళు ఏదో పలుకుతున్నాయి ... కళ్ళల్లో హేళనోపేక్ష వెలుగుతున్నాయి...

"ఇంతకీ-ఏం చేయమంటావు..."

"ఆలోచించు కళ్యాణీ..."

ఆలోచించకుండానే వున్నాననుకున్నావా !

"జీవితం గురించి ఆలోచించు కళ్యాణీ—"

నవ్వొచ్చింది. ఓరి పిచ్చిముండా...పదేళ్ళనుంచి నేను చేస్తున్నది అదేనురా !

"పిచ్చిగా నవ్వకు కళ్యాణీ - స్నేహితుడిగా నువ్వు నాకిచ్చిన స్వతంత్రంతో చెప్పగలుగుతున్నాను...ప్లీజ్-బుద్ధిగా ప్రవర్తించు"

"గో ఆన్"

"ఈ జిట్ నాట్ హైటైమ్ ఫర్ యూ టు థింక్ ఎబౌట్ యువర్ సెల్ఫ్ అండ్ యువర్ సిస్టర్ ?"

"సో..."

"ప్లీజ్... నువ్వు కళ్యాణీ - ఎవరో ఏదో అంటున్నారనీ - అనటం లేదనీ మనం బతకటంలేదు- మనకోసమే మనం ! మన తరువాతే ఇంకొకరికోసం !"

అబ్బ ! ఎంత బాగా చెప్తున్నావురా ! భలేభలే ! !

"నిన్న నువ్వు రామానందాన్నీ, సుధీర్‌నీ, నన్నూ ... సినిమాకు పిలిచావు..."

నిన్నటి ఆ సినిమా ఆహ్వానపు విషయంతో రత్నం మొహం రంగు మారింది.

"నేనేమీ అనుకోలేదులే - కాని సుధీర్ చాలా హర్టయినట్టున్నాడు. చాలా సీరియస్‌గా వున్నాడు. రాత్రంతా వాడు నిద్రపోలేదు - ఇవాళ ఆఫీసుకు వెళ్ళలేదు- జ్వరం కూడా వచ్చింది..."

నేనేమీ మాట్లాడలేదు-

ఆనందంగా వుంది ! నాకు మహదానందంగా వుంది ! !

బంతికి నలుగువేపులా - రామానందం, రత్నం, లక్ష్మణరావ్ సుధీర్ నా మొహాల్ని అంటించి లాగి తంతున్నట్టు ఆనందంగా వుంది ! ! !

తన్ను ! త్తన్నూ ! ! త్త్నన్నూ ! ! !

కళ్ళని అరమూసి, పెదాలను పూయించాను. హమ్మయ్య! ఎంత ప్రశాంతంగావుంది !

"కళ్యాణీ-సుధీర్ ఓ నిర్ణయానికి వొచ్చారు... సస్పెన్సుకోసమే నన్నట్టు మాటని మధ్యలోనే త్రుంపాడు రత్నం

నా ప్రశాంతలోకి వెధవ సస్పెన్సు గులకరాయిని ఎంత తేలిగ్గా విసిరాడు ?

ఏమిటీ అన్నట్టు అతని మొహంలోకి చూశాను.

"నిన్ను పెళ్ళిచేసుకోడానికి సిద్ధంగా వున్నాడు" అన్నాడు రత్నం.

నేను !

నేను వినకూడని మాటేం ! లేక వినవలసినదేనా

"నేను చెడిపోయినదాన్నిగదా! ఎందుకుటా మీ సుధీర్ ఈ నిర్ణయం తీసుకున్నట్టు? చెడిపోయినదాన్నే చేసుకోవాలని ఎప్పుడేనాఎవరికేనా ప్రతిజ్ఞ చేశాడా?"

"జోక్‌గా తీసుకోకు కళ్యాణీ. నీకిష్టమయితే వాడే స్వయంగా నిన్ను కలుస్తానన్నాడు"

○ ○ ○

"భారతీ...బావ నిన్ను పెళ్ళిచేసుకోనన్నాడు నీకేమనిపించిందే?"

భారతి వెంటనే సమాధానం చెప్పలేదు. కాస్సేపు ఆలోచించింది.

"మొదట భయంవేసిందక్కా. కానెందుకూ భయం? నాకు కడుపువొస్తే అప్పుడు భయపడాలి. నాకు రాలేదు. థాంక్ గాడ్! అయినా ప్రూఫ్ లేనంతవరకూ బయటి వెధవేమనుకున్నా నేను పట్టించుకోను. కానీ నీకూ, రత్నంగారికీ తెలిసిపోయిందే నన్నదే నాకు కొంచెం ఇబ్బందిగా వుంది. లేకపోతేనా అక్కా. మా కాలేజీకి వెళ్ళు. నేను నడిచే రోడ్డెమ్మట నడు. నిప్పు! నిప్పను కుంటారక్కా నన్ను మంచి జనం!" అంది భారతి.

దాని మాటలకి నా నోరు మొద్దుబారినట్టయింది.

"అంతెందుకక్కా! నువ్వు చెడిపోయినదానివనే అమ్మకూడా నమ్మింది. నువు చెడ్డావో లేదోనన్న సస్పెన్సు తెరని నువు తీస్తే తప్ప నిజం మాకెవరికీ తెలియదు కదా"

నా గుండె బాంబుకి భారతి తెలియకుండానే నిప్పంటిస్తోంది!

"భగవాన్... ఎందుకింత శిక్ష?"

○ ○ ○

"సుధీర్‌గారూ. రత్నం నాకు చెప్పారు. మీరేమీ మాట్లాడకండి... ముందు నేను చెప్పేది వినండి! ప్లీజ్!.

"అసలు. మీ అంకుల్‌తో నేనెందుకు మాట్లాడాలి? ఎందుకూ? పూసుకు పూసుకు తిరగాలి? నన్ను గురించి మీ మగవాళ్ళందరూ

చులకనగా. హీనంగా. జుగుప్సాకరంగా. మీ మీ పెళ్లాలతో కూడా పడగ్గదుల్లో ప్రవర్తించనంత నీచంగా, నన్ను గురించి మీరు కలలు కనడాలా.... ఎందుకు?... ఎందుకు...

నేను!

కళ్యాణిని! నేను నా యవ్వనపు తొలిరోజుల్లో చాలా అందమైన కలల్ని కన్నాను. అందమైన సాహిత్యం నాకిష్టం; అందమైన బొమ్మలు నాకిష్టం. ఆశ్చర్యపోకండి...అందమైన భాష నాకిష్టం."

ఏమీ... ఏ చలనమూ లేకుండా; బొమ్మలా సుధీర్ నాకేసిచూస్తూ మసలబారి పోయాడు.

ఛీ! మళ్ళీ ఎన్నాళ్ళికి? పరాయి మగాడిముందు కంటతడి పెట్టాను?

ఆరోజు వెన్నెల సాయంత్రం. తేట వెన్నెలని స్వాగతించబోతున్నది. చుట్టూ నిశ్శబ్దం. దూరంగా ఏడుకొండల కొండల మీద బంగారుతాడుగు వేంకటేశ్వరు ఆలయం! నా కిష్టమైన దేవుడు. నా పక్కన నా కిష్టమైన స్నేహితులు శకుంతలా లక్ష్మీ. వాళ్ళ కిష్టమైన పాటలు పాడుతూ నేను!

కృష్ణశాస్త్రి వర్ణనల్లా; ఆచంట వారి తెలుగు జిలుగు హృదయంలా పున్నమి సాయంత్రం!

పదిహేడేళ్ళ నా కన్నె వయసుకి ఇంతకన్నా ఆనందం ఏముంటుంది.

ఆనందమంతా విపుక్పుని వయసు వెల్లువైతే- మరి ఇంకేం ఏముంటుంది.

అదే స్థితి!

నేనూ విప్పాను గొంతుక!

ఆనందపు అంచున రెక్క విప్పుకుని మరీ మరీ పాడాను.

"ఆకులో ఆకునై..."

అంతకుముందు ఎన్నోసార్లు పాడాను.

కానీ...

ఆ క్షణం.. తెలుస్తోంది. నాకే స్పష్టంగా తెలుస్తోంది. ఎంతబాగా. ఎంత మధురంగా పాడుతున్నానో. నా గొంతు నాకే ముద్దొస్తోంది. శకుంతలా, లక్ష్మీ తమకంగా బొమ్మల్లాగుండిపోయారు.

"ఆపండి!"

పేగు తరిసులచి...

పాటని ఠక్కున ఆపేశాను. ఎవరో మామధ్య కూర్చున్నాడు.

అతని కళ్ళలో నీళ్లు! అతను కొంచెం వణుకుతున్నాడు. నేను తెల్లబోయాను.

భయపడ్డాను.- సిగ్గు! అవమానం! ఓడిపోయినతనం!

"ప్లీజ్! ఆపండి! పాటపాడొద్దు! మీరు పాడొద్దు! నాకు వినబడేంత వరకు మీరు పాడొద్దు. ఎందుకూ అని అడక్కండి! ప్లీజ్" అతను చేతులుజోడించి అభ్యర్థిస్తున్నట్టూ, వేడుకున్నట్టూ వుంది.

పిచ్చిగా అనిపించింది నాకు.

నేను చటుక్కున లేచి హాస్టల్ కేసి పరిగెత్తా.

శకుంతలా, లక్ష్మీ కంగారుగా నావెనక్కాలే వొచ్చేశారు....

మర్నాడు.

వీడ్కోలు సభలైన పోయాయి.

మూడ్రోజుల సాహితీ సభల ఆనందమంతా అతని చేతుల జోడింపుతో మూటగట్టుకుపోయింది.

నిన్నటిన్నించీ నేను ఎవరితోనూ మాట్లాడలేదు. శకుంతలా లక్ష్మీ సరేసరి. నన్ను పలకరించటానికే భయపడ్డారు.

స్టేషన్లో మా ట్రెయిన్ వచ్చింది.

మా వూరికి మేము కదలటానికి సిద్ధం! సామాన్లు సర్దుకున్నాం.

ట్రెయిన్ కదుల్తూంటే అతను మా కంపార్ట్మెంట్లోకే గెంతాడు.

సిగ్గు! అవమానం! ఓడిపోయిన తనం!

అతన్నే చూస్తున్నాను. తలుపుదగ్గరే ఒంటరిసీట్లో కూర్చున్నాడతను. చుట్టూ చూశాను. మొత్తం కంపార్ట్మెంట్లో ఇరవై మందికన్నా ఎక్కువలేరు.

లేచి వెళ్ళి అతని దగ్గరగా కూర్చున్నాను.

అతను నన్నుచూసి కంగారుపడ్డట్టున్నాడు. లేని నవ్వు తెచ్చుకున్నాడు.

"క్షమించండి!" అన్నాడతను.

నాకు పిచ్చికోపం వచ్చింది. అటూ యిటూ చూశాను. శకుంతలా, లక్ష్మీ అక్కణ్ణుంచే మా ఇద్దర్ని తెల్లబోయి చూస్తున్నారు.

"ఏం? ఎందుకూ? ఎందుకు నన్ను పాడొద్దన్నారు? నేనెందుకు పాడకూడదు? నన్నాపడానికి మీరెవరూ? యూ ఆర్ ఎ ఫూల్! డేంఫూల్! పెద్ద మగాడు వచ్చాడు" అరుస్తూనే ఉన్నా

"కళ్యాణిగారు. ప్లీజ్" అని అర్థింపు! అదే వేడుకోలు!

చటుక్కున ఆగిపోయాను.

"నన్ను క్షమించండి. ఏం చెయ్యను? భరించలేనండీ. అంటూ...

విజయ్ ఆర్ట్ ప్రింటర్స్

"అచ్చు రూపంలో అందం"

1-8-522/27 మధునివాస్ ఎదురువీధి; చిక్కడపల్లి; హైదరాబాద్ - 20